

BIBLIATANULMÁNYOK

Sáfarkodni, amíg a Gazda vissza nem tér

Írta: *G. Edward Reid*

TANÍTÓI MELLÉKLET

2023. január, február, március

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2022

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Stramszkiné Bóka Vera*
Lektorálta: *Fürjné Simon Edina*
Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

A Tanítói mellékletben főként az újonnan revideált Károli-Bibliából
(rövidítve: ÚRK, Budapest, 2019, Veritas Kiadó) idézünk.

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*
E-mail: tmaria@adventista.hu
Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szőllősy Műhely*, Debrecen
Felelős vezető: *Szőllősy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: Isten családjának tagjai	4
2. tanulmány: Isten velünk kötött szövetségei	11
3. tanulmány: A tizedfizetés szerződése	17
4. tanulmány: Adakozás Jézusnak	23
5. tanulmány: Adósságok kezelése	29
6. tanulmány: Mennyei kincsek gyűjtése	35
7. tanulmány: A legkisebbekért	42
8. tanulmány: Sikerre tervezve	49
9. tanulmány: Óvakodjunk a kapzsiságtól!	56
10. tanulmány: Mit adhatunk vissza?	63
11. tanulmány: Gazdálkodni nehéz időkben	69
12. tanulmány: A hűség jutalmai	75

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Isten családjának tagjai

Áttekintés

Bevezetés

„A családnak azért volt nagy jelentősége az ókori Izraelben... mert az akkori társadalom alapja Isten tisztelete volt” (T. K. Cheyne és J. Sutherland Black: *Encyclopaedia Biblica*. New York, 1903, MacMillan Company, 1498. o.). A családot Isten szolgálatára hozta létre az Úr. Az Atya eredeti terve az volt, hogy egy óriási családot teremt a földön, ami része a mennyei családnak (Ef 3:10-15). Jelleme, ami el nem bukott gyermekei szívében és elméjében nyilatkozott volna meg, az egymást követő generációkon is átragyogott volna (1Móz 1:26-28). Az áldásokat és az ajándékokat Isten dicsőségére és a világ áldására használták volna, hiszen Őt mutatták volna be, akiből mindezek fakadnak (Zsolt 24:1, 2).

Isten az Édenben hozta létre a bolygó történetének első családi vállalkozását. A céget gyermekei vezették, de az Atya akaratával megegyezően kellett gazdálkodniuk (1Móz 2:15-17). A bűn megjelenése után Isten elküldte szeretett Fiát minden egyes családtag megmentésére (Jn 3:16), ma pedig a kegyelméből megváltottakat és meggyógyítottakat küldi el azért, hogy a nevében munkálkodjanak. Az Úr most is keresi azokat a gyermekeit, akik érte dolgoznak és készek hűségesen visszaszolgáltatni neki a rájuk átruházott vállalkozásból származó bevételt (Mt 21:33-41). Isten azok közül hívja el őket, akik szeretetből tartják meg a parancsolatait (1Jn 5:3). E munkások a rájuk bízott ajándékokkal az egyház és a világ áldására válnak, amíg bennünk, általunk végzett műve be nem teljesedik (Fil 1:6) és családként vissza nem térünk Atyánk házába (Jn 14:1-3).

Kommentár

Mit jelent a sáfárság Isten családjában?

- A. Az Atya független uralmát kifejező címek
- B. Isten minden gyermeke egyúttal a sáfára is
- C. A család erőforrásai az Atyától származnak
- D. A család vagyona a mennyben gyűlik

A. Az Atya szuverén uralmát kifejező címek

1. **Teremtő.** A keresztény sáfárság azon a hiten alapul, hogy mindent Isten teremtett. El kell ismernünk, hogy Ő létezik, Ő a Teremtő és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik (1Móz 1:1; Zsid 11:1-3, 6). A keresztény sáfárság fogalmához és gyakorlásához csak a teremtéshit nézőpontjából lehet megfelelően viszonyulni. A hívő akkor tudja önmagát, lelki ajándékait, vagyonát és idejét a Teremtő szolgálatába állítani, ha nem csupán elmélet az Úr jelenléte az életében. Minden tőle származik, minden emberi élet szükségképpen hozzá tér vissza, „*őtőle, őáltala és őreá nézve van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen*” (Róm 11:36, RÚF).

2. **Atya.** Az apa szerepe kulcsfontosságú a bibliai családképben. Az atyai ház (*bet ab*) kifejezés is a patriarkális rendszerre utal, amelyben az apa teljes joggal rendelkezett a család és a vagyon felett mint eltartó és védelmező. Hatalmában állt ítéletet hozni és a családtagok sorsáról dönteni. Ő volt a pap, így a család és a vallás szorosan összekapcsolódott (J. E. Maldonado: *Fundamentos bíblico-teológicos da casamento e da família*. Vicosa, Brazília, 1996, Editora Ultimato, 11-12. o.).

Hiányosságaik ellenére a patriarkális családok viszonyainak néhány fontos vonatkozása rávilágít a kapcsolatra Isten és lelki családja között (5Móz 14:1; Péld 3:12).

Isten, az Atya szent. Ő a Király, szuverén, független uralkodó mennyen és földön. Megtartó, Bíró és Megváltó (Mt 6:9-14; lásd még Ézs 33:22). Végtelenül bölcs, hatalmas és határtalanul szeret. Ebből következik, hogy megbízhatunk ítéleteiben és döntéseiben. Vezetése mindig is a legjobb volt és az is marad. Ezért kell hűségesnek lennünk parancsolatai megtartásában.

3. **Úr.** A héber *Adonáj* (Úr) és *Jehovah* szavakat az Ószövetség görög fordításában, a Septuagintában a *Kurios* szóval fordították, ami Urat jelent. Ő a mindenség tulajdonosa. Az Újszövetség szerzői ugyanezt vallották. Amikor az „Úr” (*Kurios*) szót hittel ejtették ki, azzal az Atya és a Fiú istenségét ismerték el (Mk 12:29; 1Tim 6:15; Júd 1:4).

Pál kijelenti, hogy senki nem tarthatja Krisztust Úrnak, csak a Szentlélek által (1Kor 12:3). Csak azok értik meg annak a jelentését, hogy „Krisztus Úr”, akikben a Szentlélek munkálkodik. Ez megtérés és üdvösség kérdése. Több pusztán formális kijelentésnél annak az elismerése, hogy Jézus Úr; azt fejezi ki, hogy elismerjük teljeskörű fennhatóságát, mint aki Teremtő, Atya és Úr. Ez az, ami megváltoztatja életünkben a fontossági sorrendet, azt, hogy mit részesítünk előnyben, mit tekintünk elsődlegesnek.

B: Isten minden gyermeke egyúttal a sáfára is

Isten sáfárának lenni az Ő javaival való gazdálkodást jelenti. Az Úr Jézus megváltó művének szerves folytatásaként 1) egyházán keresztül együttesen, 2) az egyes tagokon keresztül pedig külön-külön tevékenykedik a Szentlélek által.

1. Az egyház Isten családja, ugyanakkor az Ő teste is. Létezésének csak úgy van értelme, ha engedelmeskedik az Atya és az Úr parancsolatainak, mert a Fiú és az Atya egy. Az egyház Krisztus ajándékainak letéteményese. Isten arra szólítja fel, hogy adja át magát és úgy szolgáljon ajándékaival, ahogy Krisztus tette. Ezzel segíthetik elő, hogy az egyház Urát Megváltóként és Úrként ismerjék el az egész világon. Az egyháznak hűségesen kell sáfárkodnia, mert Isten anyagi és lelki áldások letéteményesévé tette. Az egyház sáfárkodása azonban nem mentesíti az egyes tagokat a felelősség alól.

2. Külön-külön minden egyháztag, akit Isten Szentlelke vezet, Krisztussal és Krisztusban él. Minden egyes hívőben a Lélek a hűséges sáfárság forrása. A döntés, hogy a tizedet és az adományokat nagyvonalúan és rendszeresen visszaadjuk, egyfajta lelki munka, amit mindenkinek egyenként kell tapasztalnia. Az ilyen jellegű hűség a vallási szolgálatok egyik fajtája, amit sem az imádság, sem más egyházi tevékenység nem helyettesíthet. „A leggyakrabban vagy a legőszintébb buzgalommal mondott imát sem fogadja el Isten soha a tizedünk helyett. Imákkal nem lehet kifizetni tartozásainkat Istennek” (Ellen G. White: *Messages to Young People*. 248. o.).

„Az Őszövetségben az atyai méltóság a fiúra szállt, akire az apa azt a tisztességet is ráruházta, hogy ellássa a vallási feladatokat” (J. E. Maldonado: *Fundamentos bíblico-teológicos da casamento e da família*. Vicoza, Brazília, 1996, Editora Ultimato, 12. o.). Az Úr Jézussal való kapcsolatunkban Isten az életünk minden területén megjutalmaz bennünket hűséges sáfárságunkért.

Istennek mindig volt hűséges népe a földön. Ez most te vagy és az egyház, Isten családja, akiknek hirdetni kell akarátát a világnak.

Az a hatalmas és fenséges munka, melyet Isten ránk bízott, maradéktalan átadást igényel mindabban, amivel rendelkezünk, illetve akik vagyunk. Az Úr elhív minket, hogy teljes mértékben Krisztus és az Ő műve szolgálatára álljunk mind anyagi javainkkal, mind képességeinkkel.

C. A család erőforrásai az Atyától származnak

1. **Lelki.** Bennünk nincs és nem is fakad vágy vagy erő ahhoz, hogy hűségesek legyünk. A kegyelem azonban – Isten akaratával összhangban – képes irányítani minket. Jézus feláldozta magát értünk és nem hagyott minket magunkra, amikor visszatért a mennybe. Továbbra is örülhetünk jelenlétének és erejének. Szentlelkén keresztül most is velünk marad. Ha a Lélek velünk van, Jézus is velünk van.

Jézus az ajándékait is Szentlelkén keresztül adja egyházának. Szeretetének csodája az, amikor bűnös emberek életüket és képességeiket önzetlenül az evangélium szolgálatára szánják. Isten nekünk adta lelki ajándékait, bőkezűségét pedig azzal kell meghálálnunk, hogy ezeket az Úr művében használjuk és tökéletesítjük.

2. **Anyagi.** Az anyagi javak szintén Isten ajándékai. Az Édenben ősszüleink roppant nagy és gazdag területet kaptak, tele állatokkal, növényekkel és egyéb értékekkel (1Móz 2:8-17). A tiltott fáról azonban nem ehettek. A gyümölcs nem tartalmazott mérget, ami miatt meg kellett volna tiltani a fogyasztását; éppen ellenkezőleg: a rendelkezés arra szolgált, hogy Isten próbára tegye hozzá és törvényéhez való hűségüket (1Móz 2:15-17).

A tiltott dolog iránti vágy váltotta ki az engedetlenséget és a bűnt, ami miatt az emberiségnek el kell szenvednie a halálbüntetést. Ma szintén kapunk anyagi javakat, ki többet, ki kevesebbet, és az édeni próba a mi életünkben is megismétlődik.

Isten azt várja gyermekeitől, hogy anyagi kérdésekben is legyenek hűségesek és ne csak magunknak kívánjuk megtartani az Őt illető javakat (Mal 3:8). A hűségnek és a jellemnek próbán kell átmennie. Csak a Szentlélek munkája nyomán lehetünk képesek elismerni Istent Teremtőnknek, Atyánknek és Urunknak. Ennek a megértése képes megváltoztatni a világlátásunkat.

D. A család vagyona a mennyben gyűlik

Kincset gyűjteni a mennyben azt jelenti, hogy befektetünk Isten művébe. Ebből a munkából velünk párhuzamosan mennyei lények is kiveszik a részüket. Ez megköveteli tőlünk, hogy Isten országát az első helyre tegyük (Mt 6:33). A menny érdeklődést tanúsít a földi történések iránt, különösen, ha azok Isten megváltó művével kapcsolatosak. Jézus látja a hűséges és nagylelkű tetteket (Mal 3:8-10; Mt 25:31-46). Felfigyelt a szegény özvegyasszony két filléjére (Mk 12:41-44) és bennünket is lát.

Gyakorlati alkalmazás

A. Isten a Teremtő, az Atya és az Úr, mi pedig az Ő gyermekei és sáfárai vagyunk. Ezek a címek kifejezik a hatalmát, de szerető gondoskodását és a megváltás ajándékát is. Mindazzal tartozunk neki, akik vagyunk, amink van és amit az örökkévalóságban remélünk.

Beszéljük meg a csoportban, hogy mi minden motivál bennünket az Isten iránti engedelmességre, mint például a tized és az adományok visszatérítésére, a gyülekezeti szolgálatokra vagy embertársaink megsegítésére!

- a) Mennyire motiválja a csoport résztvevőit a mennyei ítélettől való félelem?
- b) Mennyire motiválja őket a hála Jézus iránt, mivel Ő a Teremtő és a Megváltó?
- c) Mennyire motiválják őket az áldások, amelyeket a hűségükért kapnak Istentől?
- d) Mennyire motiválja őket az öröm Isten szeretete és a művében való részvétel iránt?

B. A bűn természetes módon énközpontúvá és önzővé tett minket, ennek következtében elvesztettük tisztaságunkat, amellyel Isten eredetileg felruházott. Ezért hagynunk kell, hogy Ő helyreállítson. Bűnössé lett természetünkön végzett helyreállító munkája magában foglalja azt is, hogy „*mind a vágyat, mind az erőt*” megteremti bennünk, „*hogy azt tehessük, ami örömmel tölti el őt*” (Fil 2:13, az angol NLT fordítás alapján).

„A bűn nemcsak Istentől zár el bennünket, hanem megsemmisíti lelkünkben mind a vágyat, mind az Ő megismerésére való képességet. A gonosznak az a munkája, hogy hatástalanná tegye Krisztus küldetését. Jézusnak van hatalma megeleveníteni és helyreállítani a lélek képességeit: az elsötétült elmét és a megrontott akaratot, amelyeket a bűn megbénított” (Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 25-26. o.).

Olvassuk fel Mal 3:8, 2Kor 5:18, 20 és Jak 2:14-26 verseit, majd tegyük fel a következő kérdést:

1. Hogyan tudok együttműködni Jézussal a lelki növekedésem érdekében?

-
2. Miért várja el Isten, hogy földi műve támogatására hűségesen térítsem vissza neki a tizedet és az adományokat?
 3. Mit jelent az, hogy a hit cselekedetek nélkül meghalt? Hogyan mutatják meg a cselekedeteim a hitemet?
 4. Mit jelent a békéltetés szolgálata, amit Krisztus a népére bízott?

MISSZIÓS TERÜLET A MALAWI-TÓNÁL

A.D.V. Moyo

Egy idegen megszólított egy hetednapos adventista egyetemi hallgatót, aki hazafelé tartott egy találkozóról a Malawi-tó Chizumuluba szigetéről.

„Honnan jössz?” – kérdezte az idegen érdeklődve a zöld cserkészegyenruhás fiatal embert.

A hallgató, Levison Kawonga azt válaszolta, hogy egy cserkészösszejövetelen vett részt az egyik adventista gyülekezetben. Úgy tűnt, ez szíven ütötte a nőt, mert dőlni kezdett belőle a szó: „Én adventista voltam – mondta –, egy adventistához mentem feleségül, de elváltunk.”

Elmondta, hogy a válás után lokálokba járt és kicsapongó életet folytatott. Majd Chizumuluba költözött, ahol feleségül ment egy helyi középiskolai tanárhoz.

A következő szombaton a nő megjelent az adventista gyülekezetben. Örömmel vett részt az istentiszteleten, és megkérte Levisont, hogy tartson neki bibliaórákat.

A fiatal ember megörült a kérésnek, hiszen épp azért ment a szigetre, hogy Isten szeretetét hirdesse. Egy adventista hallgatókból álló klub tagja volt a Mzuzui Egyetemen, ahol 8500 hallgató tanul, kb. 100 km-re Chizumulutól. A klub célja az adventista hallgatók hitének erősítése és az évfolyamtársak bevonása az imakörbe. A klub a mzuzui gyülekezetben is tevékenykedett, tanulóit eljártak missziómunkát végezni a környékre, így Chizumuluba is.

Levison ellátogatott az asszonyhoz és a férjéhez, a bibliaóra után pedig otthagyt nekik néhány könyvet, többek között Ellen White-től *A nagy küzdelmet* is. Amikor Levison megérkezett a második bibliaórára, a férj épp elmélyülten tanulmányozta a könyvet.

„Mi a különbség a szombat és a vasárnap között?” – kérdezte Levisont. A bibliaóra végén megígérte, hogy a következő szombaton elkíséri feleségét a gyülekezetbe.

Pár hónapon belül a férfi és a felesége megkeresztelkedtek. Mára már a chizumului gyülekezet misszióorientált tagjai.

Levison meg van győződve róla, hogy Isten szó szerint bárkit elérhet a fiatalokon keresztül.

„Ideje elindulni és elérni minden társadalmi osztályt Jézus Krisztus örömhírével” – mondta.

A mzuzui gyülekezet tagjai, akik ezt a hallgatói klubot kezdeményezték, nem is álmodták volna, hogy a chizumului erőfeszítéseknek ilyen gyümölcse lesz.

Ennek a negyedévnek a 12. szombati adománya egy részével a Középkelet-afrikai Divízió oktatási tevékenységét segítjük. Köszönetet mondunk a 2021. 2. negyedév 13. szombati adományáért, amivel Malawiban az adventista oktatási munka növekedését és terjeszkedését támogattuk.

Isten velünk kötött szövetségei

Áttekintés

Bevezetés

A megváltás terve egy olyan szövetség, melyet Isten ajánl fel az embereknek. Az emberi kapcsolatok részét képezik a szerződések, Isten velünk - Jézusban - kötött szövetségének terve azonban már öröktől fogva megvolt (1Pt 1:18-20) és örök életet kínál azoknak, akik egészen a halálig hűségesek (Jel 2:10).

A szövetség már tartalmazza a törvényt, mind kőbe vésve, mind a szívünkbe írva (5Móz 9:11; Zsid 8:10). Egy ilyen isteni-emberi szövetség magában foglalja a mi részünkről a szeretetből fakadó hűséges engedelmességet a törvény és a szövetség iránt (1Jn 5:3). A szövetség kikötései széleskörűek: Isten kizárólagos imádatát és mindenek felett való szeretetét igénylik (5Móz 6:5; Mt 22:36, 37). Ugyanakkor olyan sajátos parancsok is a részét képezik, mint amelyek 1) a bálványimádástól való elfordulásra (5Móz 31:20), 2) a szombat megtartására (Ézs 56:6) és 3) bizonyos étkezéssel kapcsolatos törvények betartására (3Mózes 11; Ézs 65:1-5; 66:15-18) szólítanak.

Egyik fontos szövetségi kikötés az is, hogy Isten biztosítja az anyagi javakat, cserébe pedig hűséget kíván a tized és az adományok területén. A tized és az adományok hűséges visszaszolgáltatása nem csak az imádó és az imádott közötti kapcsolat fejlődésében játszik fontos szerepet. Azt a célt is szolgálja, hogy Isten műve támogatásban részesüljön (2Krón 31:11, 13, 20, 21; Mal 3:8-10). Ennek eleget téve elismerjük, hogy a javainkkal is tisztelnünk kell az Urat, Őt állítjuk az első helyre (Péld 3:9). Ha semmibe vesszük ezt a kikötést, felbontjuk a szövetséget. A szövetség megszegése annak tagadása, hogy Isten az, aki az ajándékokat biztosítja számunkra. Így elszakítjuk magunkat Urunktól és Megváltónktól (Mal 3:7, 8).

Rendíthetetlen Isten hűsége a szövetség iránt (5Móz 4:31), mi azonban nem mindig vagyunk olyanok (Jer 11:10). Aki a javakat biztosítja, kegyelmet is kínál az engedelmségért, ezáltal téve bizonyossá mind az elhívásunkat, mind pedig a kiválasztásunkat Krisztus országába (2Pt 1:10, 11; Jel 2:10).

Kommentár

Mit jelent a szövetség?

Olvassuk el Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták* című könyvéből „A törvény és a szövetség” című fejezetet (370-373. o.)!

A „szövetség” szó 285-ször fordul elő az Ószövetségben. Az Újszövetségben a görög *diatheke* használatos. Ez fejezte ki az Isten és népe közötti szövetséget (T. K. Cheyne és J. Sutherland Black: *Encyclopaedia Biblica*. New York, 1903, MacMillan Company, 928-929. o.). Modern megfogalmazással ez szerződést jelent, de szövetséget, egyezséget, végrendeletet is.

A szövetségnek nem kell feltétlenül törvénynek lennie, bár tény, hogy a szerződési feltételek a felekre nézve jogilag kötelező érvényűek. Így egy törvényt alkalmasint szerződésnek is lehet tekinteni, hiszen ez egy törvényen alapuló szövetség. A törvény és a szövetség ettől függetlenül fogalmilag eltér egymástól.

Ahhoz tehát, hogy egy szerződés létrejöhesse, szükség van olyan törvényre, ami hatályba lépteti. A törvény csak később hangzott el a Sínai-hegyen, de már addig is létezett, mivel a nevéből adódóan (Zsolt 119:55) örök. Isten terve, hogy Krisztus vére árán megmenti az emberiséget, már szintén ismert a világ megalapítása óta (1Pt 1:19-20).

Mivel az üdvösségben kegyelemből részesülünk, néhányan azt gondolhatják, hogy az embereknek nincsenek köteleességeik. A kölcsönös kötelezettségek azonban alapvetően elvártak egy olyan dokumentum részeként, amelyet szerződésként vagy szövetségként tartunk számon. A jó cselekedetek is a kötelezettségek között szerepelnek, a szívbe írt törvénnyel összhangban (Ef 2:8-10; Jer 31:31-34).

Törvények, ígélet és szövetség

1. Törvények: A törvények a törvényadó egyoldalú rendeletei, nem függenek attól, hogy a másik fél elismeri-e azokat. A törvényadó hirdeti ki, és be is kell tartani azokat. Az isteni szövetség részét képező törvényeknek, azaz Isten törvényeinek a megalkotásában mi nem veszünk részt. Nem lenne értelme egy szerződésben olyan törvénynek, amelyet nem kell betartani, tehát mind az Ó-, mind az Újszövetség tartalmaz törvényi és engedelmességi elemeket (Zsid 8:8-13).

2. Ígélet: A renDELETEH hasonlóan az ígélet is egyoldalú. Egyedül Isten ígérhet. Az ígélet iránti bizalom annak megbízhatóságától és képességétől függ, aki az ígéletet tette. Ha Isten ígér, akkor azért teljesíti azt, mert

nem hazudik, soha nem hibázik vagy téved. A megváltottak számára biztosíték Isten ígérete, miszerint akik hit által elfogadják a szövetségét, kegyelemből nyernek üdvösséget (Zsid 6:13-20; 1Jn 2:25).

3. Szövetség: Egy szövetség megkötése legalább két személyt feltételez (kétoldalú megállapodás). A szövetség abban tér el a rendeletről vagy az ígértől, hogy szerződő felek szükségesek hozzá. Ebben a vonatkozásban ez azt jelenti, hogy az emberek dönthetnek: akarnak-e szövetségre lépni Istennel vagy nem. Isten felajánlja a szövetségét: fogadjuk el Krisztusba vetett hit által, hogy örök életünk legyen (Jn 3:16).

A szövetség ismertetőjegyei

1. A kölcsönösség azt jelenti, hogy mindkét félnek vannak kötelességei és jogai. Az engedmesség tehát a mi részünk a szövetségben (Zsid 8:10; Jel 14:12).

2. A teljesíthetőség azt jelenti, hogy a szövetség feltételeit mindkét fél képes teljesíteni. Nincs értelme egy szerződésnek, amely olyan előírásokat tartalmaz, amit az egyik fél képtelen betartani. Ilyen módon a szövetség feltételeinek elfogadása egyszerűen azt jelenti, hogy az ember azt teszi, amit Isten kegyelméből elvár, mert a kegyelem jöcselekedeteket terem (Ef 2:8-10).

Amikor Isten azt parancsolja, hogy tartsuk meg a szombatot vagy adjuk vissza a tizedet, akkor ezek a parancsok a szerződés isteni kikötései. Azt érzékeltetik, hogy az emberek meg tudnak felelni a kívánalmaknak. Isten soha nem kér lehetetlent, és képessé tévő kegyelme a szövetség része.

3. A feltételesség azt jelenti, hogy a szerződés csak akkor érvényes, ha a gyakorlatban betartják. Mindenki, aki hisz és hűséges, megváltásban (Jel 2:10) és áldásban részesül (Mal 3:10-12), mert ez a szövetség része. Vannak kiegészítő és elemi áldások. A bűn megakadályozhatja, hogy bizonyos kiegészítő áldásokban részesülhessünk ezen a földön, de a megváltás elemi áldásait nem zárhatja el előlünk, ha a szerződés szerint megmaradunk a hitben.

4. Az elállás (szerződésbontás) feltételei: minden szerződés tartalmaz illet elállás esetére, bizonyos speciális helyzetekben. Az Istennel kötött szövetséggel ugyanez a helyzet. A szövetséges felek, akik bűnben maradnak, egyes pontok megszegésével felbontják a szerződést, elállnak tőle.

Isten szövetsége tartalmazza a tizedet és az adományokat

Isten szövetsége az élet minden területére kiterjed. Ebben Isten megígéri, hogy erőt ad az anyagi javak megszerzéséhez. Cserébe a következő három okból vár el hűséget a szövetség iránt:

1. Az anyagi javaknak arra kell emlékeztetniük minket, hogy Isten teljesíti a maga részét a szövetségben. Isten kijelenti, hogy népének meg kell emlékezni róla, mert Ő az, aki erőt ad a vagyon megszerzéséhez és ezek az áldások a szövetség részei.

Istennek az a célja azzal, hogy javakkal látja el népét, hogy megerősítse a közte és népe közötti szövetséget. Ezáltal tudtul adja, hogy a szövetség mind anyagi, mind lelki vonatkozásokat tartalmaz (5Móz 8:18). Így a tized és az adományok a kölcsönös hűséget fejezik ki Isten (aki megáld) és az Ő gyermekei (akik elismerik Őt, hisznek benne és engedelmeskednek neki) között (Mal 3:12).

2. A tized és az adományok visszaszolgáltatása vagy visszatartása kifejezi az illető lelkiállapotát és Istenhez való viszonyát. A szövetség részei az anyagi javak is. Ez az ősi Izrael hitetlenségekor is nyilvánvalóvá vált. A tized és a bőséges adományok beadása a lelki megújulás idején jelezte az Istennel kötött szövetség megújítását (2Krn 31:5-10; Neh 10:37-38; 12:44; 13:5, 12; Mal 1:9, 14; 3:7-10).

3. Az anyagi vonatkozásban megnyilvánuló hűség Isten tiszteletének egyik módja Péld 3:1-10 szerint. Ha részletesebben belepillantunk ebbe a szövegrészbe, a következőt figyelhetjük meg:

- a) A „tisztel” szó (héberül *kabad*) azt jelenti, hogy az ember dicsóítja Istent és bőkezűen adakozik.
- b) A „vagyon”, héberül *hown* (Péld 3:9) „jólétet”, „gazdagságot” jelent. Ez a vers világos üzenetet hordoz, ami a mai napig érvényes: az anyagi téren megmutatkozó hűség Isten tiszteletét idézi elő és az Ő dicsőségére válik. Ezt az általános tanácsot a Szentírás aprólékosan részletezi a tizedre és az adományokra vonatkozó törvényekben.
- c) A „legjava” (Péld 3:9) héberül *reshyith*, ami azt jelenti, hogy „első”, „kezdő”, „legjobb”. Istent nem tisztelhetjük megfelelő módon úgy, ha a második helyre helyezük, mert csak a maradékot adjuk neki. A szövetség Istene elsőbbséget igényel felajánlott időnkkel és annak a minőségével kapcsolatban. Ez a kíváncsi Isten velünk kötött szövetségének része.
- d) A héber *kol* szó jelentése „összes”, „teljes”, „bármennyi”, „mind”, „minden”. A „jövedelem” a héber *tevuah* szó fordítása. Jelentése „termény”,

„termék”, „bevétel”, „jövedelem”, „haszon”, „nyereség”. A két szó (*kol* és *tevuah*) együttes jelenléte azt érzékelteti, hogy semmilyen vagyonnövekedés nem mentesül az alól, hogy az Urat tiszteljük vele, mivel Ő az Ura mindennemű gyarapodásnak. Fordítva pedig: semmilyen bevételcsökkenés nem elfogadható kifogás arra nézve, hogy miért nem tiszteljük „minden jövedelmünkéből”. Így tehát Isten igényt tart „mindazon” (*kol*) anyagi javakra, amelyekkel rendelkezünk. (Következésképp semmilyen kifogás nem érvényes, ha életünk bármely részét visszatartjuk tőle, melynek teljes odaszánása egyébként a kiváltságunk lenne.)

Minden vagyonunk és gyarapodásunk arra emlékeztet, hogy Isten a szövetség Istene. Ő lát el minket mindazzal, amink van. A Biblia világosan kifejti: az egyik fontos módja annak, hogy megemlékezzünk Isten szövetségéről, ha rendszeresen visszaadjuk a tizedet és az adományokat.

Gyakorlati alkalmazás

1. Az Istennel kötött szövetség iránti, anyagi jellegű hűségünk vagy hűtlenségünk milyen hatással van a lelki életünkre? Miért?
2. Kérjünk fel a csoportból egy-két embert, hogy olvassák fel a következő két részletet Ellen White-től, amíg a többiek megfogalmazzák a gondolataikat ezek nyomán! Ezután tegyék fel az idézetek alatt található kérdéseket!

„A nemtörődöm, gondatlan és közömbös emberek, akik visszatartják a tizedet és az adományokat, ne feledjék, ezzel akadályt gördítenek annak útjába, hogy az igazság további területekre juthasson el. Isten meghagyta, hogy szólítsam fel népét: mutassák ki tiszteletüket iránta a tizedük hűséges visszaadásával” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 96. o.).

- a) A csoport tagja miben tartják magukat „gondatlannak és közömbösnek” Isten iránti hűségükben a tized és az adományok területén? Mit gondolnak, mi ennek az oka?
- b) Beszéljük meg a csoportban, mit jelent az a kifejezés, hogy „akadályt gördítenek annak útjába”? Hogy hat ez a lelki életükre? Miért „akadály” az evangéliumnak az, ha a hívők nem fizetik be hűségesen a tizedet és az adományokat? Ez milyen hatással van azokra, akik még nem hallották ezt az üzenetet? Ha a csoporttagok úgy érzik, hogy ebben a vonatkozásban közömbösek, hogyan változtathatnak?

EGYEZSÉG ISTENNEL

Andrew McChesney

Dmitrij Bagal, orosz egyetemi hallgató pénzsűkébe került hónapokkal azután, hogy Németországban beiratkozott a Friedensai Adventista Egyetem teológus mesterképzésére. A lehetőségei korlátozottak tűntek.

Dolgozhatott egy közeli idősotthonban, de jövedelme csak részben fedezte volna a tandíjat. Külföldiként nem állt módjában állami hitelt felvenni, ahogy a német hallgatók teszik. Pályázhatott viszont ösztöndíjra, ami kevesebb volt ugyan a diákhitelnél, de nem kellett visszafizetni.

Dmitrij imádkozás után úgy érezte, egyezséget kell kötnie Istennel: „Uram, ha megáldasz engem az ösztöndíjjal, megígérem, hogy félreteszek egy második tizedet a missziómunka támogatására!”

Dmitrij megpályázta az ösztöndíjat, és nagy örömeire meg is kapta. Elkezdte félretenni bruttó bevételének 10 százalékát, és ezt így tette szemeszterről szemeszterre. A második tized befizetése mellett is valahogy mindig volt elég pénze a tandíjra és egyéb kiadásokra, sőt még egy kis vésztartalékot is felhalmozott magának.

Miközben a doktori disszertációját írta, ötéves laptopja kezdte felmondani a szolgálatot. Kétszer is új alkatrészeket kellett vennie, de a javítást saját maga el tudta végezni. Egyszer azonban nem tudta becsukni a gépet, a zsanérok nem mozdultak. Azt gondolta, új laptopot kell vennie, és örült, hogy van némi vésztartaléka.

Éppen imádkozott a helyzet kapcsán, amikor eszébe jutott az egyik barátja, aki szintén a volt Szovjetunió területéről származott, de akkor öttagú családjával a dél-amerikai őserdőben missziószolgálatot végzett. A magas páratartalom miatt tönkrement a tablette, ezért nagy szüksége volt egy erős gépre, hogy folytathassa a munkát. Dmitrij maga sem értette, miért gondolkodik Dél-Amerikában élő barátjáról, amikor neki is szüksége van egy laptopra, hogy megírhatta a disszertációját. Mégis vett egy vízálló, porálló laptopot, amit csomagban elküldött a barátjának.

Nem sokkal ezután egy hirdetés jelent meg Dmitrij laptopján, éppen olyan zsanérokot reklámoztak, mint ami neki kellett. Megrendelte, és miután beszerelte, a gép úgy nyílt és csukódott, mintha új lett volna. Bármily meglepő, a laptop ma is tökéletesen működik, nyolc évvel az eset után.

Dmitrijnek nincs kétsége afelől, hogy Isten megáldja azokat, akik a missziót teszik az első helyre. „Az Úr meghosszabbította a laptop életét - mondta Dmitrij. - Igaz, amit a Biblia ír: »Kölcsön ad az Úrnak, a ki kegyelmes a szegényhez; és az ő jótéteményét megfizeti neki« (Péld 19:17).”

A tizedfizetés szerződése

Áttekintés

Kétféle értelemben is Isten tulajdonai vagyunk: Ő teremtett és Ő is váltott meg minket (Jn 1:1, 18; 3:16). Amikor a bűn bejött a világunkba, mindent elvesztettünk (1Móz 3:17-19). Isten a vele való szövetség révén azonban esélyt adott számunkra, hogy visszaszerezzük az eljátszott javakat. A szövetség elfogadása magában rejtja a helyreállításunkat, fejlődésünket és mindannak a visszajuttatását Istenhez, amink van és akik vagyunk, beleértve az időnket, a testünket, a képességeinket és a tulajdonunkat.

Isten erőt ad a javak megszerzéséhez. Nem szabad elfelejtenünk: az a célja mindannak, amit kapunk, hogy megerősítsük a szövetséget vele (5Móz 8:17, 18). Istennek jogában áll igényt tartani minden javunk és jövedelmünk tizedére, hogy ennek segítségével fejezze be művét, mivel Ő az Urunk és Teremtőnk. Végül is egyedül Ő képes megnyitni a menny csatornáit, hogy bőséges, minden mértéket meghaladó áldást árásson a hűségesekre (Mal 3:10-12).

A tized visszaadása emellett a hit cselekedete is, ami közelebb viszi népét hozzá (Mal 3:9, 10). Az isteni szövetség elrendelése szerint „minden” tizedet be kell vinni a tárházba, Isten népe hivatalos pénzügyi központjába (Mal 3:10). Az összes („minden”) tizedre vonatkozik az is, hogy az Isten műve szolgálóinak támogatására fordítandó (2Krón 31:11-21; Neh 12:44-47; 13:8-14).

A hűséges tizedfizetéshez még hozzátartozik, hogy azt mindennemű személyes célú felhasználás vagy az összes kapott áldásból („mindenből”) történő levonás előtt kell kifizetni (Péld 3:9; Mt 6:33). A hűségnek lelki jelentősége és befolyása van, mert tudjuk, hogy Isten kegyelme hozza létre. Isten az általa létrehozott szövetségen keresztül vált és áld meg minket, amit Jézus, Fiának vére pecsételt meg (Zsid 12:24).

Kommentár

A Bibliában a „tized” szó (héberül *maaser*) szó szerint egytizedet jelent. Következésképp nincs bibliai alapja más arány alkalmazásának. Ugyanezt a szót használják két másik bibliai gyakorlatra is: a király tizedére és a második tizedre.

Két ideiglenes tized

1. **A király tizede.** A király tizede egyfajta adó volt, Saul idején vetették ki (1Sám 8:11, 15, 17). Ez nem képezte részét a szövetségnek, és a királyság megszűnésével érvényét veszítette.

2. **A második tized** (héberül: *maaser sheni*; lásd Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 2019, Advent Kiadó, 51. fejezet). Ez a tized a templom lerombolásával és Izrael nemzeti létének megszűntével együtt szűnt meg. Hétéves ciklusokon alapult (5Móz 14:22-29; 15:1; 26:12), ami akkor kezdődött, amikor az izraeliták beléptek az ígért földjére (3Móz 25:1-7).

A második tizedet éves szentélylátogatásuk idején fizették a családok. A gyakorlat alól a hétéves ciklus harmadik és hatodik éve volt kivétel, amikor azt otthon gyűjtötték, hogy megvendégelhessék és megsegíthessék azokat, akiknek nem volt saját földjük (5Móz 14:28, 29). Így a második tizedet nem vitték be a tárházba, nem szolgálati tized volt (lásd Fred Skolnik és Michael Berenbaum: *Encyclopaedia Judaica*. 2. kiad. Farmington Hills, MI, 2007, Thomson Gale, 8. köt. 254., 313., 314. o.).

Az állandó papi tized

A papi tized eltért a másik két, előbb említett tizedtől. A király tizedével és a második tizeddel ellentétben a papi tized érvényben marad, amíg az evangélium küldetése be nem fejeződik. Ekkor minden nemzet látni fogja, hogy Isten népe áldott (Mal 3:12) és sok más nép is elfogadja a megváltás örömhírét (Mt 28:19).

A papi tized független a lévita rendszertől. A melkisédeki papság része, amely Jézustól ered (1Móz 14:18-20; Zsid 7:1-12).

Nincs bibliai utalás arra, hogy valaha is vége szakadna. Zsid 7:12 nem a tizedfizetési rendszer végére utal, hanem a „lévita papság” végére, melyet Melkisédek papsága vált fel (Zsid 7:12-15). Miként a szombat, az istentisztelet vagy a másokhoz való viszony, a tizedfizetés kötelezettsége is változatlanul megmarad azok számára, akik Istennel szövetségre lépnek.

Most pedig tekintsük át a tizedfizetés hat alapelvét és gyakorlatát:

1. A „teljes” tizedet be kell szolgáltatni a tárházba. Célja kizárólag a papi szolgálat támogatása volt (1Móz 14:18-20; 3Móz 27:30-34; 4Móz 18:21-24; Mal 3:8-10).
2. Az ókori Közel-Keleten ritkán használtak pénzt, ezért a tized és az adományok fizetésénél a hangsúly a termények és az állatok beszolgáltatásán volt.
3. A tizedfizetés elve az egész Szentírásan alapszik, nem csupán a lévita időszak szövegein. Az első ilyen eseteknél a Biblia arra tanít minket, hogy a tizedfizetés elve „mindenre” vonatkozik (1Móz 14:20; 28:22), azaz a teljes vagyona és jövedelemre.
4. A szent sátor vagy a templom raktárainak méreteit figyelembe véve irreális elképzelés azt feltételezni, hogy a teljes nemzet összes tizede, termények és állatok formájában elért volna a szentély raktáraiban.
5. Továbbá a mezőgazdasági termények és állatok említése a Bibliában csupán utalás a leggyakoribb termékekre. A tizedet pénzzé teheték, amikor alkalmas volt (1Móz 14:20; 28:22; lásd Fred Skolnik és Michael Berenbaum: *Encyclopaedia Judaica*. 2. kiad. Farmington Hills, MI, 2007, Thomson Gale, 19. köt. 736, 737. o., 1. köt. 47., 48., 83. o., 8. köt. 254., 313., 314. o.).
6. Azok a bibliai részletek, amelyek a mezőgazdasági termények tizedre váltásával foglalkoznak, megállapítják, hogy ezt a tizedet a szent dolgok kiváltásának törvénye szerint lehet pénzre váltani (3Móz 27:31). Ebben az esetben a megváltandó tizednek megfelelő összeget kellett befizetni, továbbá egyötöd résznyi kártalanítást sékelben (571 g-os ezüstrúd), ami a szentély pénzneme volt (3Móz 27:8-12, 19, 25, 31). A szent dolgokkal kapcsolatos becsléseket, a tizedet is beleértve, a pap végezte (3Móz 27:8, 12) a tized megváltása előtt (3Móz 27:31).

Bruttó és nettó

Bibliai értelemben a tized minden „áldásból” fizetendő, ami gyarapodást eredményez. Arra nincs konkrét utalás, hogy a tized a nettó vagy a bruttó összegre vonatkozik-e. Az „áldás” magában foglalhatja a „gazdagság” és az „ajándék” fogalmait is, mert minden, amink van, Istentől kapott ajándék (5Móz 16:17; 28:8). Következésképpen a tizedet abból kell származtatni, amit Ő ad.

A „gyarapodás” és a „gazdagság” szavak a javak mennyiségi vagy számbeli növekedésére utalnak, ezért tizedet kell belőlük fizetni, akár aján-

dékről, akár örökségről, akár fizetésről, akár befektetésről, akár valamilyen talált összegről legyen szó. Ugyanakkor számos más áldásban részesülünk, melyek nem megfogható anyagi javak, mégis hálát ébresztenek bennünk Isten jóságá iránt.

A „jóságnak” megfelelő szó, melyekből Ábrahám tizedet fizetett (1Móz 14:16, 20, 21), héberül *rekush*, használható állatokra, élelmiszerre és olyan értékes dolgokra, mint az arany, az ezüst vagy a ruhák - amelyek szállíthatóak voltak. Mivel ezek a javak korábban nem voltak a tulajdonában, gyarapodást eredményeztek. Minden anyagi természetű vagy ingóságának számító nyereségből tizedet kell fizetni.

„Minden vagyonunk tizede az Úré, fenntartotta magának, hogy vallási célra legyen felhasználva. A tizedet szent. Semmilyen más elosztásban nem fogadott el ennél kevesebbet” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 67. o.).

A tárház

A tárház többet jelent egy raktárnál vagy egy lerakatnál. A tárház a szenthely hivatalos anyagi igazgatási rendszere volt, amelyet Ezékiás király idején újítottak meg, miután elődei eltértek tőle (2Kronika 31. fejezet). Ugyanezt a rendszert élesztette később újra Nehémiás (Neh 10:38-39; 12:44; 13:5, 12, 13).

Ebben a rendszerben dolgozott a kincstárnokok egy csoportja, akik felügyelték a lévítáknak és a papoknak szánt különleges adományokat (*terumah*), felajánlásokat és a tizedet (2Kron 31:12, 13). Volt egy másik csoport is, akik másfajta adományokért feleltek: a szabad akaratból való adományokért (*nedabah*) és az igen szent adományokért (2Kron 31:14). A tized kizárólagos célja az volt, hogy elartsa a szolgáltevőket - a lévítákat és a papokat (4Móz 18:21-28; Neh 10:37-39; Mal 3:10). Isten alkototta meg ezt a rendszert (2Kron 31:21), ami az Ószövetség idején mintegy 1 400 évig érvényben volt.

Bár ma sokan ipari társadalomban élünk (nem pedig mezőgazdaságban), a tárház alapeszméje, amelyet Isten alkotott, továbbra is érvényes. Olyan szervezeti egységet és az anyagi javak olyan igazságos elosztását biztosítja, amely által hirdetni tudják az evangéliumot mind helyileg, mind pedig az egész világon. A tárházban a raktárakat elkülönítették egymástól. Az egyik kamrában a tizedet tárolták, a többiben pedig az adományokat. A rendszert azért így vezették be, nehogy helytelenül használják fel az általános templomi kiadások között.

Ahogy a múltban volt, ma is alapvetően fontos, hogy Isten tisztelői meghatározzák: a beadott összeg tized vagy pedig adomány-e. Ennek a megkülönböztető jelzésnek a segítségével tudja a pénztáros helyesen kiszámolni, hogy mennyi a tized (abból fizetik a lelkészeket), valamint mennyi az adomány (amit a bibliai elvek szerint más kiadásokra használhatnak).

Gyakorlati alkalmazás

A Biblia feltárja, hogy a tizedfizetés az istentisztelet és az Istennel való kapcsolatunk (Mal 3:7, 8) fontos része. Ezért nem kell meglepődnünk azon, hogy az ítéletkor a tizeddel kapcsolatos hűségünk is vizsgálat tárgya lesz, áldást vagy átkot von maga után (Mal 3:9-11). A tizedfizetésben való hűség megnyitja az egek „csatornáit” az áldás előtt, a bőkezűség és a nagyvonalúság pedig felkelti a népek figyelmét (Mal 3:12).

1. Milyen módon erősíti a tizedfizetés a csoporttagok közösségét Istennel és támogatja a küldetés beteljesedését, hogy az egész világon hirdessék az evangéliumot?
2. Kérjétek meg a csoport tagjait, hogy gondolják át az ősi Izrael helyzetét! A tizedfizetésben megmutatkozó hűség vagy hűtlenség milyen lelki és anyagi természetű veszteséget vagy áldást jelent ma az egyes egyháztagok számára, illetve a gyülekezet, az egyház egészére nézve?

„Isten kér, hogy ismerjük el Őt, minden jó adományozóját... Így gondoskodik az evangélium ügyének támogatásáról” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 65. o.).

1. Ábrahám azután a kijelentés után térítette vissza a tizedet, hogy „a Magasságos Isten” az ég és a föld Teremtője (1Móz 14:19). A tizedfizetés milyen fontos okára tanít ez a kijelentés?
2. Isten olyan fontosnak tartotta a tizedfizetést, hogy Ábrahám történetébe is belefoglalta, csakúgy, mint Jákob esküjébe, Isten népe életébe és Jézus szolgálatának a leírásába is, ahogy azt Melkisédek és az isteni szövetség is bemutatta. Kérdezzétek meg a csoporttagokat, hogy szerintük mi az oka ennek? Vitassátok meg a témát!

SZOMBATPRÓBA MALAWIBAN

Sheron Ndhlovu

Egy malawi főiskolán minden záróvizsgát áthelyeztek szombatra - az adventista hallgatók nagy megrökönyödésére.

Lucy teljesen le volt sújtva. Ő és néhány adventista hallgatótársa egy állami főiskola ösztöndíjasaiként tanárnak készültek. Most azonban bizonytalanná vált a jövőjük.

Az adventista hallgatók összegyűltek, hogy megbeszéljék a helyzetet. A 2006-os élelmiszerhiány idején a kormányzat arra kérte az állami fenntartású felsőoktatási intézményeket, hogy rövidítsék le a hallgatók kampuszon való tartózkodásának idejét. Emiatt Lucy főiskoláján a korábban hétfőre és keddre meghirdetett vizsgákat áttették szombatra.

Az adventisták elhatározták, hogy kérvényezik a vizsgák napjának átgondolását. Néhányan be is mentek az igazgatóhoz, de a kérésüket elutasították, ráadásul egyes hallgatók gúnyolni kezdték őket a hitük miatt.

Lucy rémülten figyelte, hogy egyik csoporttársa a másik után a nyomásnak engedve szombaton vizsgázott. Ő azonban három másik hallgatóval együtt szilárdan kitartott. Elhatározták, hogy mindenképpen a szombat Urát fogják tisztelni. Imádkoztak, majd bementek az igazgatóhoz, immár másodszor.

Lucy az irodában megszegényítették és megsértették. Emlékeztették, mekkora kiváltság, hogy ösztöndíjat kaphatott, sőt a gyermekeit is megemlítették, akiket férje nemrég bekövetkezett halála óta egyedül nevelt.

Sajnos a második kérelmet is elutasították, azonban Lucy a társaival tovább imádkozott. Megkérték a lelkészüket is, hogy imádkozzon értük. A lelkész beszélt a Malawi Egyházterület elnökével, aki kérvényezte a hatóságoknál, hogy avatkozzanak közbe, hiszen egész Malawiban szombati vizsgákra kötelezték volna az adventistákat is.

Ekkor az intézményben visszavonták a vizsgákkal kapcsolatos döntést. A váratlan változás okozott némi zűrzavart a kampuszon, de minden hallgató és minden tanszék egyet biztosan tudott: a négy hűséges adventista imájára hatalmas válasz érkezett.

Lucy szereti idézni Isten ígésétét: *„Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek tőlük, mert az Úr, a te Istened maga megy veled; nem marad el tőled, sem el nem hagy téged”* (5Móz 31:6). Lucy Nyirenda sikeresen levizsgázott és tanár lett.

Köszönet a 12. szombati adományért, amivel ebben a negyedévben az adventista oktatást támogatjuk a Középkelet-afrikai Divízióban, hogy a hallgatók olyan oktatási intézményekben tanulhassanak, ahol nem kell szombaton vizsgázniuk.

Adakozás Jézusnak

Áttekintés

Mit adhatunk Jézusnak mindazért, amit értünk tett (Zsolt 116:12-14)? Az isteni szövetség teljes átadást kíván mindenben: a test, az elme, a képességek és a tulajdon átadását (5Móz 8:18). Ez a szövetség csak így, szeretetkapcsolatban tartható fenn (5Móz 6:5).

Az istentisztelet során adott adományok megmutatják odaszánásunk minőségét és azt, hogy kik is vagyunk valójában. Mint egyfajta hitgyakorlat, az adomány kifejezi hálánkat és megerősíti szeretetünket az Úr és műve iránt.

A Szentírásban az adományokat a kapott áldás szerint kellett beadni, nem pedig valamilyen tetszőleges százalék szerint, az adományozó anyagi helyzetétől függetlenül (5Móz 16:17; Lk 12:48). Ezenkívül, bár ezek önkéntesek voltak, az ószövetségi időkben az adományoknak a nagy istentiszteleti ünnepeken is kulcsfontosságú szerepük volt, amikor a résztvevők nem mehettek az Úr elé üres kézzel (5Móz 16:16).

Tehát az istentisztelet és az adományok önkéntesek. Ugyanakkor az első csak a másodiktól kísérve nyer elfogadást. Azért önkéntesek, mert spontán, önként történnek, abban az értelemben viszont kötelezőek, hogy az Úr szolgálatának lényeges részeit képezik.

A szegény özvegyasszony esete mutatja (Mk 12:41-44), hogy a testté lett Ige időt szánt arra, hogy leüljön és figyelje az adományozókat. Megvizsgálta indítékaikat, valamint az összegeket, amelyeket műve támogatására hoztak be a templomba (ApCsel 4:36, 37; Mk 14:3-9). Kornéliuszhoz küldött mennyei angyalán keresztül (ApCsel 10:4) Isten azt is feltárta, hogy figyelni és elfogadja az őszinte adakozót.

Kommentár

Az imához hasonlóan az adományok is a hit megnyilvánulásai (ApCsel 10:4). Az Ószövetségben voltak kötelező istentiszteleti adományok, mint például az engesztelő áldozatok és a templomi adók (3Mózes 1-5. fejezet; 2Móz 30:13, 14). Voltak ugyanakkor önkéntes adományok is, ame-

lyeknek az értéke és fajtája nem volt megszabva (2Móz 25:1-5). A Szentírás tanúsítja, hogy mind az előírt, kötelező adományok, mind pedig a szabad akaratból adott adományok kulcsfontosságúak az istentiszteletben. Az adakozást, még ha spontán is, minden lelki cselekményhez hasonlóan beszennyezhetik rejtett, önző vágyak. Ahhoz, hogy Isten elfogadhassa, az adománynak nagylelkűnek kell lennie. Az adományozó készségét az adás örömeinek kell kísérnie, ami a Szentlélek gyümölcse (2Kor 9:6, 7; Gal 5:22).

Az önkéntesség értelme

A Biblia általában a „szabad akaratból” kifejezést a spontán adományokra használja (2Móz 25:1, 2; 2Kor 8:3). Az istentisztelet vonatkozásában a spontán – vagy szabad akaratból adott – nem feltétlenül jelenti azt, hogy nem kötelező. A bűneset előtt a feladatokat a készséges szeretet és az öröm lelkületével hajtották végre az emberek, de a bűn megtörte a kötelességek és a készséges lelkület közötti egységet. A Szentlélek által azonban ezek újra tökéletes egységbe kerülhetnek.

Az önkéntesség azt jelenti, hogy saját akaratunkból teszünk valamit, anélkül, hogy bárki nyomást gyakorolna ránk vagy rábeszélne bennünket. A Biblia szerint az önkéntes istentiszteleti adományok, amelyek arányosak a kapott áldásokkal vagy vagyonnal, alapvető részei az istentiszteletnek. Ezért az önkéntes adományok nem voltak opcionálisak, kivéve, ha valaki úgy döntött, hogy nem szolgálja az Urat.

Az önkéntes adományok azonban nem feltétlenül kedvesek Isten előtt. Az is megtörténhet, hogy még a szabad akaratból adott adományok is helytelen motiváción alapulnak. Az emberek készíthetnek ajándékokat, odaadhatják a szegényeknek, sőt, még a testüket is „önként” tűzre adhatják, miközben nincs bennük szeretet (1Kor 13:1-3).

Másrészt viszont a „tetszőleges” szó általában valami választhatóra utal, amit szabad választani vagy nem választani. Az istentisztelet vonatkozásában a fogadás jelenti a megfelelő példát a „választható” cselekedetekre. Az adományok azonban az istentisztelet engesztelő áldozattal, megbocsátással, hálaadással és odaszánással kapcsolatos részei voltak. Ezért nem lehetnek választható részei az istentiszteletnek. Így a „szabad akaratból” való adományok olyan adományokra utalnak, amelyek szeretettel és örömmel teli szívből származnak, miközben tulajdonosuk engedelmeskedik Istennek és a lehető legtöbbet, legjobbat adja abból, amije van.

Az önkéntes adakozás szemben az előírttal

Igazából az előírt adományok adása is önkéntes. Beszüntetésük azonban súlyos lelki következményekkel járhat. Ezért az „adomány” vagy „felajánlás” szót a lelki élet kötelességeire is használták az ősi Izraelben. Íme néhány példa:

- a) **A Messiás szolgálata** önkéntes cselekedet. A „*nedabah*” héber szó, amit „önként”-nek fordít a Biblia (Zsolt 110:3, RÚF), másutt pedig úgy, hogy „szabad akaratból”, azokra vonatkozik, akik a Messiást tisztelni jönnek. Ugyanez a szó használatos a szabad akaratból való adomány (4Móz 29:39) vagy egyszerűen az adomány kifejezésére is. Zsolt 110:3-ban az emberek önként felajánlották magukat a Messiásnak. Mindent, amit Istenért teszünk, készséges lélekkel kell tenni. Ahogy korábban már említettük, az *önkéntes* azt jelenti, hogy „spontán”, vagyis nem kényszerített. A Messiás szolgálatában előírtakat is a szabad akaratból való adományozás lelkületével kell tenni.
- b) **Ünnepi áldozatok.** A *nedabah* szó magára az adományra is használatos, még akkor is, ha kötelező adományról van szó: „*Akkor tartsd meg a hetek ünnepét Istenednek, az Úrnak, és adj önkéntes áldozatot (nedabah = önkéntes adományok) aszerint, ahogyan megáldott téged Istened, az Úr*” (5Móz 16:10). Habár az adomány önkéntes volt, senki nem mehetett az ünnepre üres kézzel (5Móz 16:16). Ezenfelül az adományoknak arányosnak kell lenniük az elnyert áldásokkal (5Móz 16:10). Így amikor a Biblia a „szabad akaratból való” kifejezést használja, ez nem szükségszerűen jelent választhatót is! (Kivéve, ha valaki azt választja, hogy nem szolgálja az Urat.)
- c) **Hálaáldozat és engesztelő áldozat.** A szabad akaratból adott áldozatokat előírták az istentiszteleteken és a szentélyszolgálatban, 3Mózes 1-7. fejezetének leírásából is megismerhetjük ezeket. Az engesztelő és a bűnért való áldozatok önkéntesek voltak, ahogy az égőáldozatok és az ételáldozatok is. Például az ember nem kaphatott bűnbocsánatot áldozat nélkül, ezért az előírt volt. E példákban az önkéntes cselekmények egyúttal kötelezőek is voltak.
- d) **Tized mint áldozat.** A tized kötelező (Mal 3:8), de készséges lélekkel kellett adni. „*Mert a lévítáknak adom örökségül Izráel fiainak a tizedét, amelyet felajánlásként az Úrnak felajánlanak*” (héber *terumah*, 4Móz 18:24, lásd még 19., 26., 28. versek).
Vagyis az adományok és a tized visszatartásával megraboljuk az Urat (Mal 3:8). A megtért szív számára nem opció az, hogy ne adjon ado-

mányokat Istennek. „A tizedet és az adományokat kötelességünk mértékéeként írta elő” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 80-81. o.).

- e) **Templomi adó.** A kötelező templomi adót szintén adománynak hívták (*terumah*) (2Móz 30:13, 14).

Az előírt vagy szabad akarattól való adományokat a Biblia határozott kifejezésekkel jelöli: „*hozzátok be*” a tizedet (Mal 3:10), „*adjátok be*” a templomadót (2Móz 30:13, 14) és „*gyűjtsenek részemre*” adományokat (2Móz 25:2). Ezek a kifejezések nyilvánvalóvá teszik, hogy Isten utasításainak engedelmeskedni kell. Népe történelmének minden szakaszában az adományok és az áldozatok készsleges lélekből fakadó, kötelező cselekedetek voltak.

Önként és készssegel, szívből indítatva

A szentélynek szánt adományok leírása (2Móz 25:1, 2) olyan alapelveket tartalmaz, amelyek minden adományra vonatkoznak, akár szabad akarattól valókról, akár kötelezőkről volt szó. Ezeket készsleges lélekkel kellett beadni: „*Mondd meg Izráel fiainak, hogy gyűjtsenek részemre adományokat* (héberül: *terumah*) *mindenkitől, akit arra indít a szíve. Gyűjtsétek össze a nekem szánt adományokat!*”

1. Ezek a versek Isten parancsáról és a készsleges szív szükségességéről szólnak. Ha a parancsot ez utóbbi nélkül teljesítik, az adomány nem lesz elfogadható (2Kor 9:6, 7). Továbbá ha az adományozó készsleges szívvel ad, de a készsleges nem szeretetből fakad (1Kor 13:1-3), ha nem örömmel ad (2Kor 9:7), semmit nem nyer vele (1Kor 13:3).
2. Isten arra tanít, hogy tartsuk meg a parancsolatait (5Móz 30:19). Ugyanakkor a választás szabadságát is megadja nekünk: „*Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!*” (5Móz 30:19), mert minden engedelmsseg örömmel és szívbéli boldogsággal jár együtt (5Móz 28:47).
3. Remekül szemlélteti a belső motiváció fontosságát Dávid kérése, hogy hadd építse meg Isten templomát. Elhangzott a kérdés: „*Ki akar még önként, bőkezűen adakozni ma az Úrnak*” (1Krón 29:5)? Ennek eredményeképpen „*örült a nép az önkéntes adakozásnak, mert tiszta szívből, önként adakoztak az Úrnak*” (2Krón 29:9, a szerző kiemelése). Pál ugyanezeket a törvényszerűségeket emeli ki: „*Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűsgeből, mert a jókedvű adakozót szereti Isten*” (2Kor 9:7, a szerző kiemelése).

Arra, hogy valaki a kapott áldások arányában, nagylelkűen, tökéletes és örömteli szívvel adakozik, jó példa a szegény özvegyasszony (Mk 12:41-44), a százados (ApCsel 10:4) és Barnabás (ApCsel 4:36, 37). Szívüket indította a Szentlélek, hogy nagylelkűen cselekedjenek.

Gyakorlati alkalmazás

A. Kérjünk fel valakit a csoportból, hogy olvassa fel Jer 17:9-et. Jeremiás figyelmeztet, hogy az emberi szív csalárd (Jer 17:9). Ennek háttérén tegyük fel a következő kérdéseket:

1. Adhat valaki önként, de mégis olyan motivációból, hogy pl. szokásokhoz akar igazodni, félelem vezérli, attól tart, hogy esetleg megítélik, ha nem teszi? Beszéljük meg!
2. Megtagadhatjuk-e az adomány adását arra hivatkozva, hogy az „önkéntes”, így könnyítve a lelkiismeretünkön? Vitassuk meg a csoportban!

B. Válasszunk önkénteseket, hogy olvassák fel az alábbi gondolatokat! Kérjük meg a csoport tagjait, hogy gondolkozzanak el azok értelmén! Majd kérjük meg a csoport tagjait, hogy válaszoljanak az alábbi kérdésekre!

„Isten minden teremtményétől szeretetszolgálatot kíván - olyan szolgálatot, amely az Ő jellemének méltánylásából fakad. Nem leli örömet a kikényszerített engedelmségben, hanem mindenkinek szabad választást biztosít, hogy önként ajánlhassa fel szolgálatát” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 2019, Advent Kiadó, 34. o.).

„Nem tűrhet meg vetélytársat a lélekben, nem fogadhat el részleges szolgálatot. Csak önkéntes szolgálatot kíván, hogy a szív önként, a szeretet kényszerének engedjen” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 487. o.).

Mit jelent a második idézetben az a két kifejezés, hogy „önkéntes szolgálatot” és „a szeretet kényszerének engedjen”? Miért vágyik Isten arra, hogy így szolgáljunk neki? Hogy tudnák a csoporttagok alkalmazni ezt az alapelvet az adományokra?

EGY FIATAL MŰVÉSZ AJÁNDÉKA

Sachiko Obara

Tizennégy éves fiamnak, Eichironak különleges terve volt a nyári szünetre Japánban. Szeret rajzolni, és elhatározta, hogy professzionális tabletre és bizonyos szoftverekre gyűjt, amelyekkel dolgozhat.

Eichiro előbb alapos kutatást végzett, hogy melyik eszköz lenne számára a legalkalmasabb, még egy szakboltba is elment körülnézni az apjával. Közben leste a pénzkereseti lehetőségeket, még engem is megkért, hogy bizonyos házimunkák elvégzéséért fizessek neki.

Idővel sikerült 55 000 japán jent (kb. 150 000 Ft-ot) összegyűjtenie, és online megrendelte a tabletet. „Nemsokára meg fog érkezni!” – mondta izgatottan. Háromóránként megnézte a szállítási státuszt.

Néhány nap múlva meg is érkezett a csomag. Eichiro óvatosan kibontotta, áttanulmányozta a tablet funkcióit, majd elkezdett festeni. A következő három napban olyan volt, mint egy profi művész, bezárkózott a stúdiójába. Egyszer azonban a szobájából kirentva megdöbbenő kijelentést tett: „Azon gondolkodom, hogy elajándékozom a tabletet” – mondta. Látott ugyanis egy videót, amit a japán Hetednap Adventista Egyház készített egy projektről, melynek során elkészítik Ellen G. White: *A nagy küzdelem* című könyvének képregény változatát. A videóban szereplő fiatal adventista művész régi tablettel dolgozott.

„Ha rá tudom venni, hogy használja az enyémet, akkor szerintem sokkal jobban tudna haladni – mondta Eichiro. – Megkérdezem Istent, hogy ezt akarja-e.”

Kitartó kérésére felvettem a kapcsolatot a projekt vezetőjével, aki összehozott a fiatal művésszel. Kiderült, hogy valóban éppen olyan tabletre lenne szüksége, mint Eichiróé. Amikor azonban megtudta, hogy a fiam milyen keményen küzdött érte, habozott, hogy elfogadja-e. Ezért elmondtam neki, hogy Eichiro sokat imádkozott, mielőtt meghozta a döntését. „Akkor elfogadom, hálásan köszönöm a tabletet!” – mondta a lány.

Hiszem, hogy a Szentlélek hatalmas erővel érintette a fiam szívét. Mielőtt megvettük a gépet, a gondolatai kizárólag akörül forogtak, hogyan kereshetne több pénzt. A Szentlélek azonban munkálkodott, nézőpontja így átkerült saját magáról Istenre és a missziómunkára.

Adósságok kezelése

Áttekintés

Isten óv az adósságoktól, ami azt jelzi, hogy annak lelki következményei is vannak (Péld 6:1-5; 22:7). Szabadulni tőle azt jelenti, hogy Isten országát tesszük az első helyre, ezzel megszabadulva az anyagi dolgok iránti vágyaktól (Mt 6:33). Az isteni szövetségben gyarapodás van, véget ér az adósság (5Móz 28:1, 2). Ugyanakkor ahhoz, hogy ezek az ígéretek megvalósuljanak, szeretnünk kell Istent, ami a parancsolatok iránti engedelmisségben jelenik meg és hűnek kell lennünk keresztségi fogadalmunkhoz, ami magában foglalja a tizedben és az adományokban való hűséget is (Zsolt 50:14, 15; Mal 3:7-12).

A hitelező az adós ura (Péld 22:7), azonban Jézus azt mondja, hogy egyedül csak Ő lehet az Urunk (Mk 12:29). Ezért ha szeretjük Őt, nem pedig a világot (1Jn 2:15), Krisztus kegyelméből legyőzhetjük a világi sóvárgást és kevélységet (1Jn 2:16). Nem kell igazodnunk az anyagi fogyasztói társadalomhoz, ami eladósodásba és fizetéseképtelenségbe visz. Inkább azt tűzzük ki célul, hogy átváltozunk az elménk megújulása által és igyekszünk megismerni Isten tökéletes akaratát (Róm 12:1, 2). Isten arra vágyik, hogy megelégedett életet éljünk (1Tim 6:6), adósságoktól mentesen (Róm 13:8). Az elégedettség megvéd attól, hogy a meggazdagodás reményében kompromisszumot kössünk hitkérdésekben (1Tim 6:9). Fizetési kötelezettségeinket bölcsen kell megterveznünk (Lk 14:28), együttal el kell kerülnünk azt is, hogy más adósságát magunkra vállaljuk (Péld 6:1-5). Ezeknek az egészséges bibliai elveknek a követésével szorgalomra teszünk szert és felkészülünk a nehéz időkre vagy az előre nem látható helyzetekre is (Péld 6:8). Ha az adósság felhalmozásától és a pénz szeretetétől meg tudunk szabadulni, tapasztalhatjuk azokat az áldásokat, amelyeket Isten a hűségeseknek ígért (Mal 3:10-12).

Kommentár

Isten akkor is tud segíteni, ha az ember eladósodott, a legtöbb esetben azonban az adósság megoldását a mi kezünkbe helyezi. Sáfárai vagyunk, és akaratainak, áldásainak megfelelően kell cselekednünk.

Keresztényként minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk azért, hogy senkinek semmivel ne tartozzunk (Róm 13:8). Ha a hitelező szemszögéből nézzük, a keresztények nem használhatják ki azokat, akiknek anyagi segítségre van szükségük. A Biblia arra tanít, hogy legyünk nagyvonalúak és ha lehet, bocsássunk meg azoknak a testvéreinknek, akik nem tudják rendezni az adósságaikat (5Móz 15:1-4).

Az adósság általában összetett jelenség, személyes, társadalmi és lelki összefüggésekkel. Ezért csupán néhány gyakorlati tanácsot említünk meg, amelyekről a Biblia ír.

Az adósságtól való megszabadulás bibliai alapelvei

A: Isten legyen az első (Mt 6:33)

I. Isten legyen a legfontosabb (Mt 6:25-34)

Isten nem akarja, hogy eladósodjunk. Kedvét leli szolgálai jólétében (Zsolt 35:27). Ezért minden ilyen jellegű krízisben először Őt kell keresni (Zsolt 105:4). Az adósságnak lelki oka is lehetnek. Ebben az esetben az illetőnek meg kell vallania az anyagi természetű bűnöket, mint a lopás és az uzsora (Ez 18:12, 13); a kapzsiság (2Móz 22:12, Kol 3:5); a szerződészegés (Róm 1:31); a pénz szeretete (1Tim 6:10); a tizeddel és adományokkal kapcsolatos hűtlenség (Mal 3:7-10).

Akik eltértek az isteni tervtől, azoknak vissza kell térniük Istenhez és meg kell újítaniuk a szövetségüket vele (Zsolt 50:14, 15; Mal 3:7-12). Isten szabadulást és áldásokat ígér számukra. Amikor őszinte vágy ébred az emberben a helyeset tenni, az annak a jele, hogy a kegyelem munkálkodik, mert „*Isten jósága megtérésre ösztönöz*” (Róm 2:4).

Csak akkor tudunk Isten akarata szerint cselekedni (5Móz 28:1, 2), amikor a kegyelem alatt vagyunk. Ahogy Pál mondja: „*Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék. Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk*” (Ef 2:8-10). Isten kegyelmébe vetett hit által segítséget kérhetünk adósságaink legyőzéséhez. Így élvezhetjük áldásait, mert „*az gazdagít meg, és azzal semmi nem szerez bántást*” (Péld 10:22).

2. Légy szent és a szent dolgokat szenteld meg!

A Biblia szerint Isten szent, választott és különleges népként tekint népére (2Móz 19:6; 1Pt 2:9). Ezt a szentséget azzal tanúsítjuk, hogy megtartjuk parancsolatait (5Móz 28:9).

A tized szent (3Móz 27:30-32), mint ahogy az adományok is (4Móz 18:29). Ezekben a szövegekben a „szent” szó héberül a *kodesh*. Tehát a tizedre és az adományokra is az vonatkozik, hogy *kodesh*, vagyis „meg vannak szentelve”, „el vannak különítve az Úrnak”. A szent dolgok hűtlen kezelése a tized és az adományok visszatartása – ami kizárólag az Úrén, neki kell visszajuttatni (3Móz 5:15, 16). Az ószövetségi írárok szerint oda kellett adni a visszatartott összeget vagy dolgot (3Móz 5:16), mielőtt a vérrel való engesztelés megtörtént és a személy bocsánatot nyert volna. Amikor az emberek nem adták be a tizedet és az adományokat, elválasztották magukat Istentől (Mal 3:7-10), mert szent dolgokat szentségtelenítettek meg. Isten nem változik, és ez az elv (Mal 3:6-8) még mindig érvényben van.

„Igyekeztek, testvéreim hűségesen elhozni a tizedet Istennek és készségesen adjunk hálaáldozatot is! Sokan vannak, akik nem nyernek áldást, csak ha átadják a tizedet, amelyet eddig visszatartottak” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 87. o.).

B: Kérj segítséget! (Péld 15:22)

1. Folyamodjunk tanácsért a barátainkhoz és szakemberekhez!

Néha az embernek el kell ismernie, hogy eladósodott, és jó, ha barátok és a család segítségét kéri. Abban az esetben, ha a helyzetet pszichés rendellenesség okozza (kényszeres vásárlás), kezelésre van szükség. Amennyiben ez az ok húzódik meg a háttérben, segíthet, ha a lelkésztől, egy családtagtól vagy egy megbízható baráttól kérünk lelki támogatást. Ezzel megkönnyíthetjük a terheket, ami bátorításul szolgálhat a megoldáshoz szükséges döntések meghozatalánál.

„A tisztesség előtt pedig alázatosság van” (Péld 18:12). Isten népének igénybe kell venni tapasztalt idősebb emberek és pénzügyi vagy pszichológus szakemberek bölcsességét, mert „a tanácsosok sokaságában előmennek... a gondolatok” (Péld 15:22).

„Ha az életben sikertelenek készek lettek volna tanácsot elfogadni, az önmegtágadás és a szigorú gazdálkodás szokásaira nevelhették volna magukat. Így elégedettséggel töltené el őket, hogy nem célszemélyei, hanem forrásai lennének a jótékonyságnak” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt. 400-401. o.).

2. Kérjünk isteni segítséget és bölcsességet!

Isten segítsége jó ítélőképesség formájában is érkezhethet. A Biblia szerint a bölcs gazdálkodás Istentől származó ajándék. A bölcs ember kijelenti, hogy „*tudomány által telnek meg a kamarák minden drága és gyönyörűséges marhával*” (Péld 24:4). Az apostol ajánlja, hogy „*igyekezzetek pedig a hasznosabb ajándékokra*” (1Kor 12:31). Ezért is kérhetünk tőle bölcsességet, hogy legyen gondja anyagi helyzetünkre, különösen gazdasági nehézségek idején. Jakab is ugyanezt ajánlja, hogy kérjünk bölcsességet (Jak 1:5). Péld 24:4-ben az „ismeret” észlelést, felfogást, megértést, képességet jelent, jó ítélőképességet üzleti ügyekben. Az anyagi jólétet ezért bibliai értelemben egészséges üzleti felfogás előzi meg arra vonatkozóan, hogy az Istentől kapott pénzünknek hogyan lehetnénk jobb sáfárai.

C: Megtakarítás (Péld 6:8)

Mit mond az ihletett tanács a megtakarításról?

Légy olyan, mint a hangya, ami nyáron gyűjti be a téli élelmét! Különíts el valamennyi pénzt megtakarítás céljából! Mindig szánj egy bizonyos százalékot erre!

Isten adta azt a bölcs tanácsot Józsefnek Egyiptomban (1Móz 41:46, 47), hogy a jövőt is figyelembe véve kezdeményezze a termények begyűjtését. Úgy takarítsunk meg, hogy a jövőben vagy pedig egy esetleges válság idején rendelkezünk elegendő anyagiakkal. Ne költsünk, ha nem muszáj. „Isten minden munkásának – a legkisebbtől a legnagyobbig – meg kell tanulnia takarékoskodni” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 268. o.).

D: Írjuk le a kiadásainkat! (Lk 14:28-30)

A költségvetés a bevételeket és a kiadásokat kezelő eszköz, aminek segítségével pénzügyi szempontból tervezhetünk. A bevételek és a kiadások vezetése azért fontos, mert tervezés nélkül semmilyen vállalkozásban nem számíthatunk sikerre.

„Óvatosnak kell lenned, hogy a kiadásaid ne haladják meg a bevételeidet” (Ellen G. White: *Boldog otthon*. Budapest, 2018, Advent Kiadó, 375. o.)!

Amikor költségvetést készítesz, mindig imádkozz! Úgy tervez, hogy Isten legyen az első helyen (Mt 6:33)! Reálisan gondolkodj és beszélj meg a család többi tagjával is, hogy mi lenne a legjobb mindenkinek. A Biblia határozottan elítéli azokat, akik a sajátjukról nem viselnek gondot: „*Ha pedig valaki az övéiről és főképen az ő házanépéről gondot nem*

visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél” (1Tim 5:8).

A költségvetésedbe foglald bele a kevésbé szerencsések szükségleteit, mert a róluk való gondoskodás „tisztá és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt” (Jak 1:27).

Gyakorlati alkalmazás

Kérjünk fel egy csoporttagot, hogy olvassa fel hangosan az alábbi idézetet! Ezután vitassátok meg a következő kérdéseket!

„Sokan, nagyon sokan nem úgy nevelték magukat, hogy kiadásaik ne lépjenek túl bevételeiket. Nem tanulják meg a körülményekhez való alkalmazkodást, ezért újra és újra kölcsönkérnek és elárasztja őket az adósság, aminek következtében elkedvetlenednek és elcsüggednek” (Ellen G. White: *Boldog otthon*. Budapest, 2018, Advent Kiadó, 374. o.).

1. A fenti szakasz arra az egyre gyakoribb szociális körülményre utal, amikor valaki eladósodott. A tartozás elterjedt jelensége hogyan juttat sokakat arra a meggyőződésre, hogy az normális, sőt elfogadott dolog, még ha szorongással és stresszel is jár együtt? Hogyan reagáljunk erre a helyzetre (Róm 12:1, 2)?
2. A szövetségben az Úr megígéri, hogy népe nem fog tartozni másoknak (5Móz 28:1, 2). Ugyanakkor azt is elrendeli, hogy a kölcsönadók minden hetedik évben engedjék el az adósok adósságát (5Móz 15:1-4). Az isteni modell az volt, hogy ne legyen szegénység és így adósság sem (5Móz 15:4). Az adósság vonatkozásában miért nem teljesedett be ez (Mal 3:6-10)? Hogy történhet meg velünk ugyanez? Magyarázzuk el, hogyan kerülhetjük el ugyanezt a csapdát manapság?
3. Az eladósodás néhány lehetséges oka:
 - a) Természeti katasztrófa, betegség, háború, amelyek ellen nem tehetünk.
 - b) Személyes kiszolgáltatottság ill. gyengeség, ami anyagi téren megnyilvánuló bölcsesség és tapasztalat, képesség vagy felvilágosítás hiányából fakad.
 - c) Rossz szokások, nagyozolás és pazarlás miatt kialakult önhittség.
 - d) Szükséges adósság egyes beruházások, házvásárlás vagy gyermekek taníttatása miatt felvett kölcsön formájában.

A fenti pontok figyelembe vételével kérdezzétek meg a csoport tagjait, hogy melyek az elkerülhető adósságok, melyek igazolhatóak és miért!

ZÚRÓS KISSRÁCBÓL GYÜLEKEZETI VÉN

Írta: Sheron Ndhlovu

Edmond problémás gyerek volt Mzuzuban, Malawiban. Nem fogadott szót a szüleinek, a tanárainak, egyetlen felnőttnek sem. Az iskolában verekedett, nekiment a többi fiúnak, sőt a tanároknak is. Igen rossz híre volt, úgy a gyerekek, mint a felnőttek félték tőle.

Egyszer Edmond arra gondolt, hogy vicces lenne megzavarni a cserkészklubot. Maga mellé vette zabolátlan haverjait, elmentek a chesefui adventista gyülekezetbe, hogy gúnyolják a felvonuló és éneklő cserkészeket. Edmond élvezettel figyelte a cserkészek reakcióit, minden héten visszatértek.

A hetek múlásával azonban a fiú érdeklődni kezdett a cserkészlet iránt. Többet szeretett volna tudni arról, hogy mit csinálnak a gyerekek, miben hisznek. Amikor a gyülekezet evangelizációt szervezett a mzuzui stadionban, úgy döntött: elmegy és megnézi, de a „barátainak” nem szólt, mert attól tartott, hogy kinevetnék. A szüleinek sem szólt, akik egy másik keresztény egyházhoz tartoztak, mert félt, hogy megbüntetik.

Az összejövetelek során Edmond megszerette a menny Istenét. Bár tartott attól, hogy nem fogják szívesen fogadni az adventista gyerekek és felnőttek, akikkel korábban olyan durván bánt, mégis minden bátorságát összeszedve megkeresztelkedett.

A szülők hónapokkal később vették hírét a keresztségének, és azonnal kitagadták. Edmond a gyülekezeti tagoknál lakott, velük még jobban megismerte a Bibliát, így végül egészen járatos lett a tanításaiban. Kisebb munkákat is vállalt, hogy ki tudja fizetni a tandíjat, így az iskolában is bennmaradhatott. Eltelt három év. Ekkorra Edmond szülei látták, hogy a fiuk hűséges maradt Istenhez, Krisztusban új teremtés lett, ezért hazahívták.

Edmond Tchiri már megnősült, egy adventista lányt vett feleségül, két fiuk született. Ő lett a chesefui gyülekezet presbitere – azé a gyülekezeté, ahol korábban zaklatta a cserkészeket. Azt mondja, csak Isten képes egy rettentően zúrós iskolásfiút gyülekezeti vénné tenni. „Soha ne nézzétek le a gyerekeket – mondta –, legyenek akármilyen rosszak!”

Köszönet a 2021-es év 13. szombati adományért, amely hozzájárult egy közösségi missziós- és vezetésfejlesztő központ létrehozásához Mzuzuban a Malawi Adventista Egyetemen, hogy még többen megismerhessék Jézus átalakító hatalmát Edmond szülővárosában és azon túl, a Dél-afrikai Divízióban. Ebben a negyedévben pedig az adományainkkal hat további képzési projektet támogattunk a Középkélet-afrikai Divízióban.

Mennyei kincsek gyűjtése

Áttekintés

Noé személye jó példa arra, aki kincseket gyűjtött a mennyben. Istennel járt és anyagi javait hit által egy szárazföldön álló bárka építésébe ruházta be. Önmagát és családját is megmentette, illetve az egész földet örökségül kapta (1Móz 6:14-18), mert figyelmeztette a földet egy olyan veszélyre, amit akkoriban még senki nem tapasztalt: az esőre. Ábrahám is hit által élt, nem tudva, hová megy, bízva abban, hogy sokaság fog majd származni tőle (1Móz 11:30; 17:16). Később kész lett volna egyetlen fiát, legnagyobb kincsét is feláldozni, Istennek engedelmeskedve (1Móz 22:9; Zsid 11:17). Mózes lemondott hercegi rangjáról, mert megértette, hogy Isten művéért szenvedni sokkal kifizetődőbb, mint földi gazdagságot birtokolni (Zsid 11:24-27).

A gazdagság szeretete azonban elzárhatja az Igét az emberek szívetől (Mt 13:22). Lót a jómódú Sodomát választotta, Jákob pedig csalással szerezte meg az elsőszülöttségi jogot - mindkét helyzet veszteségekhez és szenvedéshez vezetett. Lót a megtérése után megmenekült, a nevét az igazak közé sorolták (2Pt 2:7). Később egyes utódai a Messiás származási vonalába kerültek be (1Móz 19:30, 37; Ruth 4:10; Mt 1:5). Jákob sok könnyörgés és sírás árán lett Izrael, a választott nemzet atyja (Hós 12:4-5; 1Móz 32:38). Ezek az emberek mind hit által győztek, végül mindent feláldozva az Úrért. A szívünket ugyanígy kell odaszánnunk neki (Mt 6:19-21).

Kommentár

Gyűjtsünk kincseket Istennek!

Jézus azt ajánlja, hogy gyűjtsünk kincseket a mennyben (Mt 6:19-20). De hogyan tegyük ezt? Az egyik lehetőség a befektetés. Amikor az egyházat támogatjuk vagy jótékony célra adunk, elismerjük Isten országának földi megjelenési formáit, így a mennybe fektetünk be.

A. Befektetés

„A földi javak áldások, amennyiben helyesen élnek velük. Akik rendelkeznek vele, tudatosítaniuk kell, hogy ezeket kölcsönkapták Istentől, fordítsák örömmel javaikat Isten ügye előrehaladásának támogatására” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 1. köt. 141. o.).

1. Ahol a kincsünk van, azt mutatja, hogy a szívünk mi iránt hűséges, mi van az első helyen (szeretet, elköteleződés, preferenciák) (Mt 6:21). Akik a pénzt szeretik, soha nem lesz nekik elég belőle (Préd 5:10). Pál kifejti, hogy ennek szeretete a gyökere minden gonoszságnak (1Tim 6:10). Pénzünk felhasználási módja hűségünk próbája az örökkévalóságra (Lk 16:10, 11). Ha csak földi vállalkozásokba fektetünk be, jobban fogjuk szeretni a Mammont, mint Istent (Lk 16:13). Isten a szívünket akarja megnyerni (Péld 23:26), amit úgy ajánlhatunk fel neki, hogy a művét támogatjuk. Ezért azok közül szerzünk magunknak „barátokat”, akik *„befogadnak minket az örökkévaló hajlékokba”* (Lk 16:9), ahol Istent szeretjük és szolgáljuk, nem pedig a javakat (Lk 16:13).
2. Mindent magában foglaló feladat Isten megbízása, hogy minden népnek hirdessük a megváltást (Mt 28:18-20). Hatalmas beruházásra van szükség.

A bűnös világ fogalmaival élve a menny Jézus vérét fektette be a megváltásunk érdekében. Jézus a föld megalapítása előtt megöletett Bárány (1Pt 1:18, 19), nekünk adta azt az ígéretet, hogy a Szentlélek megváltásunk biztosítékaként mindig velünk marad (Ef 1:13, 14). A mártírok kiontott vére a legdrágább befektetés Isten Szaváért (Jel 6:9, 10). Akik Krisztusban haltak meg, befektetők, várnak az örökségükre, amely magában foglalja a bűn történetének végét és a mindenség megújítását (2Pt 3:13; Jel 21:1-7).

Életünk és javaink befektetése az evangélium terjesztésébe hit által (Mt 28:19) a biztos módja annak, hogy kincseket gyűjtsünk a mennyben.

B. Példák a jó befektetésekre

1. Befektetés ellenállás dacára

A hittel szembeni ellenállás kívülről jön üldözés (2Tim 3:12) vagy a sötétség erőinek támadása formájában (Ef 6:11, 12). Belülről az emberi természet hoz elő belőlünk kívánságot és bűnt, ami halálhoz vezet (Jak 1:14, 15). Ennek oka, hogy az át nem alakult szív nem az Atyától van, hanem a világtól (1Jn 2:15, 16). A Biblia olyan példákat mutat be, ahol lehetetlennek tűnt Isten ígéreteinek beteljesedése a külső és belső

ellenállás miatt. A hűségesek azonban kitartóan tették, amit Isten parancsolt és győzelemre jutottak.

2. Noé (1Mózes 6. fejezet)

Noénak és családjának azért volt nehéz a küldetése, mert üzenetük az elkövetkező özönvízről szemben állt azzal, hogy addig még nem esett eső. Az isteni jövendölés ellentétben volt koruk tudományos ismereteivel, ezért üldözték és gúnyolták Noét. A hit azonban nem mindig támaszkodik a tudományra vagy bizonyítékokra és nincs is mindig összhangban velük.

A Noét körülvevő világ nem a természet jeleit illetően tévedett. Egyszerűen csak nem hitték el Isten kinyilatkoztatását. A vízözön előtti világ emberei a kincsüket (és a szívüket is) a földi dolgokba fektették, ez lett a választóvonal élet és halál között.

Nem elég, ha igazunk van és összhangban vagyunk a tudományos- és közfelfogással. **Tudnunk** és **tennünk** kell Isten akaratát.

Noénak és családjának súlyos lelki stresszt kellett elszenvedni, amit környezetük reakciói és a bolygó küszöbön álló pusztulása okozott. Noé csak úgy tudott ellenállni a nyomásnak, hogy hitben előrelépett, és teljes szívvel engedelmeskedett annak a küldetésnek, amire Isten elhívta.

3. Ábrahám (1Móz 12:1-9)

Ábrahámnak hosszú utazása során szembe kellett néznie az ismeretlennel, a rokonaitól való elszakadással és a nomád élet veszélyeivel. „Tudományos” bizonyíték is szólt a remény ellen, hogy belőle valaha sok nép atyja lehet, mert ahogy az évek teltek, Sára meddő maradt. Esetében ismét példát láthatunk belső félelemre és külső, ellentétes bizonyítékokra, melyek Isten szava ellen harcoltak. Végül Ábrahám beruházott abba a küldetésbe, amit Isten bízott rá. A mennybe fektette kincsét, mindent feláldozva a feladat elvégzése során, amivel Isten megbízta - és Izsák csodálatos születése révén nagy sokaság atyja lett.

4. Mózes (2Móz 3:1-4:16)

Mózes szelíd volt, de felszólalt a föld leghatalmasabb uralkodója előtt; hadsereg nélkül állt ki, a rabszolgák felszabadítását követelve. Víz és élelem nélkül vágott át a sivatagon több mint egymillió férfival, nővel, gyerekekkel és az állataikkal. Egy egyszerű bottal természetfeletti csodákat mutatott be, amelyeknek végrehajtásához Isten hatalommal ruházta fel. Visszautasította kora szuperhatalmának trónját, lemondott a legnagyobb földi szerencséről, amit bárki valaha is kívánhatott, és kincseket gyűjtött a mennyben.

C. Néhány példa rossz befektetésre

1. Pszichés indítatásból az emberek azonnali vágyaik és sürgős szükségleteik kielégítését tekintik elsődleges céljuknak. „A halogatott reménység beteggé teszi a szívet” (Péld 13:12). Ezért tehát türelemre van szükség ahhoz, hogy Isten ígéreteinek teljeseését az Ő tökéletes időzítésére várva tudjuk kivárni (Róm 8:25). Az emberek azonnali beteljesülésre vágnak, és siettetni akarják az ígéretek megvalósulását és vágyaik teljeseését.

Jákob és Lót mindketten kissé rövidlátók voltak életük egyes pillanataiban. Ennek következtében kénytelenek voltak elszenvadni a veszteségeket, amíg át nem adták magukat egészen Istennek és el nem fogadták az isteni kegyelmet.

Nem mindig kapunk azonnal választ az imáinkra, és a dolgok nem mindig úgy alakulnak, ahogy szeretnénk. A következő tanács az ilyen időkre vonatkozik: „Járj a hit keskeny pallóján! Bizzál Isten minden ígéletében! Bizzál Istenben a sötétben! Ez az az idő, amikor hinned kell” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. I. köt. 167. o.)!

2. Isten úgy rendelte, hogy Jákob legyen azoknak a szövetségi ígéreteknek és áldásoknak az örököse, melyek a születés jogán Ézsaut illették volna. Ahelyett, hogy bízott volna a gondviselésben, ami elhárította volna az akadályokat az útjából, Jákob beleegyezett anyja titkos mesterkedésébe, hogy hazudjon és ellopja az elsőszülöttségi joggal járó áldást, ami bátyját illette (1Móz 27). A hit fékező hatalma nélkül Jákob elszántan siettette az általa jónak ítélt végeredmény megvalósulását. Béthel után (1Móz 28:11-22) megérintette és átformálta az eget a földdel összekötő létra látomása (Jn 1:51). A Jabbók révénél történt találkozáskor (1Móz 32:24-29) sok sírás és könyörgés után (Hós 12:4, 5) az Izrael nevet kapta. A névváltoztatás a küzdelemre és annak győzelmes kimenetelére emlékeztet. Jákob győzelme a megváltottak tapasztalatát jelképezi.
3. Az ambiciózus Lót a nyereség és profit ígéletét kereste. Azt a várost választotta, ami a legjobb kereskedelmi útvonal mentén feküdt zöld mezőkkel övezve és nagy fogyasztói piaccal. Sodoma gonosz városát tette meg otthonának, és feladta Ábrahám nomád életét (1Móz 13:10-13). Végül az összes vagyonát elvesztette és családjá egy részét is. A jólétről szőtt álmái megghiúsultak, két lányával kénytelen volt a hegyekbe menekülni (1Móz 19:15-30).

Jézus felhívása ma is érvényes: bizzunk az isteni gondviselésben, és

a mennyben gyűjtsünk kincseket (Mt 6:19-21)! Addig fektessünk be az evangélium hirdetésébe, amíg van idő.

„Most nagyszerű alkalom kínálkozik számukra, hogy értékeiket a szenvedő emberiség és az igazság ügye előrehaladásának javára használják” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 1. köt. 638. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Kérjünk meg valakit a csoportból, hogy olvassa fel hangosan az idézett szakaszt! Ezután pedig vitassuk meg a hozzá kapcsolódó kérdéseket!

Hit és türelem

„Sokan vannak, akik nyugtalanokká válnak, ha nem tudják ügyeik határozott kimenetelét. Nem tudják elviselni a bizonytalanságot, és türelmetlenségükben visszautasítják a várakozást, hogy meglássák Isten üdvösségét” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 2019, Advent Kiadó, 687. o.).

A körülmények nyomása vezette Lótót és Jákobot arra, hogy Isten tökéletes időzítésének kivárása helyett maguk próbálják meg sikerre vinni szándékukat.

1. Milyen óvintézkedéseket kell tennünk ahhoz, hogy velünk ne történhessen meg az, ami Lóttal és Jákobbal megtörtént?
2. Mikor türelmesen várunk Istenre anélkül, hogy anyagi biztonságot keresnénk - ez hogyan mozdítja elő a tized és az adományok terén való hűséget?
3. Mi a tapasztalatotok: nyugtalanná szoktatok válni, amikor nem látjátok azonnal ügyeitek kimenetelét? Mit gondoltok, sokunknak miért olyan nehéz türelmesen elviselni az élet bizonytalanságait és Isten megváltására várni? Hogy gátolja a türelmetlenség a hitet (Zsid 11:1, 2, 6; 6:15; 10:36)? Mit gondoltok, ez miért van így?

Hit és cselekedetek

„Azok, akik még mindig földi kincseikhez ragaszkodnak, és nem kezdenek megfelelően viszonyulni azokhoz a dolgokhoz, melyeket Isten csak kölcsönadott nekik, el fogják veszíteni a mennyet, az örök életet” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 1. köt. 174. o.).

Az üdvösség hit által van (Ef 2:8-10).

1. Hogyan építi a tizedfizetésben, adományokban és a rászorulóknak megsegítésében megnyilvánuló hűség a közösséget Istennel, és hogy tárja fel a gondviselésébe vetett bizalmat?
2. A tized és az adományok terén kinyilvánított hűségünk hogy hat a hitünkre?

CSODA A MISSZIÓISKOLÁBAN

Chifundo Kanjo

John Phiri életére két egészen eltérő típusú misszióiskola volt nagy hatással.

Fiatal korában elküldték otthonról, Malawiból az Indiai-óceán Zanzibár szigetére, hogy tanulmányozza a család nem keresztény vallását. John három évet töltött vallása legfontosabb könyvébe merülve, és megtanulta, hogyan alapítson vallási közösségeket Afrika még el nem ért területein. Zanzibári tanulmányainak befejezése után a fiatalember visszatért Malawiba, hogy két istentiszteleti házat vezessen. Az is a feladatai közé tartozott, hogy figyelemmel kísérje a helyi keresztényeket és a tapasztalatairól jelentéseket küldjön Zanzibárra. Azt mondták neki, hogy olvassa a Biblia King James fordítását, mert így majd jobban megérti őket.

Az elkövetkező években John három különböző keresztény egyházhoz is csatlakozott, mindegyikben fontos pozícióba jutott, és közben jelentéseket küldött Zanzibárra, ugyanakkor egész idő alatt Malawi két városában is vezetett egy másik világvalláshoz tartozó közösségeket.

Olvasás közben John szívét megérintette a Biblia, sokkal érthetőbbnek találta, mint saját vallásának a könyveit. Vágyott rá, hogy többet megtudjon Jézusról.

Még fiatalon jelentkezett a Luwazi Misszió egy adventista iskolájába, amit egészen másnak talált, mint amilyennek a zanzibárit látta. Legjobban a cserkészcsapat érdekelte, így csatlakozott hozzájuk és minden programjukon részt vett.

Az imahét alatt John megszerette Jézust, átadta neki a szívét, megkeresztelkedett. Attól fogva nem küldött több üzenetet Zanzibárra. Apja nagyon megharagudott, amikor ezt megtudta. Dühében John anyját vádolta, amiért ez megtörténhetett, el is vált tőle.

Teltek az évek. Isten elhívta Johnt, hogy kamatoztassa a misszióiskolában szerzett ismereteit. Bár Zanzibáron arra képezték ki, hogy korábbi vallását erősítse hívők közösségeinek alapításával ott, ahol még nem voltak követőik, elhatározta, hogy adventistaként fogja ezt tenni Jézusért. Globális missziós úttörő lett, a saját népe között gyülekezeteket alapít új területeken. Tíz évig volt úttörő misszionárius, a rokonai közül is sokan elfogadták Jézust.

John a Malawi Adventista Egyetemen teológus diplomát szerzett, ma pedig adventista lelkészként szolgál. Állítja, hogy az adventista misszióiskola változtatta meg az életét.

További információt találunk az úttörő misszionárusokkal kapcsolatban a következő honlapon: bit.ly/GMpioneer.

A legkisebbekért

Áttekintés

Isten azért akarta megáldani népét, hogy ne legyenek közöttük szegények (5Móz 15:4). Szegénység ugyanakkor mindig lesz (5Móz 15:11; Mt 26:11). A Megváltó küldetése ezért mind lelki, mind anyagi szempontból magában foglalta azok szenvedéseinek enyhítését, akik pénzügyi problémákkal küzdöttek (Lk 4:18, 19; 7:19-22). Azokat, akik a Megváltót követik, isteni parancs szólítja fel szükségben lévő embertársaik szeretetére és megsegítésére (5Móz 15:11).

Izraelben a szociális segítségnyújtás közösségi és egyéni kötelesség is volt, ahogy ezt a föld hétévenkénti megpihentetése (2Móz 23:10, 11), a kalászszedés (3Móz 23:22) és az is mutatja, hogy az éhezők joggal fogyaszthattak más terményeiből (5Móz 23:25). A Szentírás arra tanít, hogy legyünk kezdeményezők (proaktívak) a jótékonyságban (Jób 29:12-16; Ézs 58:6-8), mivel ez része a tiszta és szeplőtlen vallásnak (Jak 1:27). A veszélyeztetettek és kiszolgáltatottak szeretete isteni áldásokat von maga után (Péld 28:27; Zsolt 41:1). Amikor a lesújtottaknak segítünk, a rászoruló személyében magának az Úrnak segítünk (Mt 25:35-40).

Jób igaz ember volt, mert szerette a szegényeket, úgy segített nekik, mintha családjának tagjai lettek volna (Jób 29:16). Az apostolok mindenről lemondtak, hogy a Megváltót követhessék (Mt 19:27), de a gazdag ifjú nem élt a tanítványság lehetőségével, nem adományozta oda vagyonát a szegényeknek - a jólét iránti szeretete mindent felülmúlt (Mt 19:16-22). Ahogy a tized és az adományok terén való hűség az Istenhez fordulás jele (Mal 3:6-10), a közöttünk élő gyengék és hátrányos helyzetűek megsegítése hiteles lelki tapasztalatot jelez, ahogy ezt Zákheus megtérésénél is láthatjuk (Lk 19:1-10).

Ezért tehát tekintsük át a szegénység és a jótékonyság (moglehetősen szerteágazó) fogalomkörét a Bibliában, és próbáljuk megérteni az életünkre vonatkozó jelentőségüket!

Kommentár

Isten tökéletes terve szerint mindannyiunknak együtt kellene örülnünk az isteni ígéretek bőségének (5Móz 15:4), de a bűn miatt mindig lesznek szegények. Ebben az összefüggésben szól nekünk a felhívás, hogy nyissuk meg kezünket a rászorulóknak (5Móz 15:11).

A legkisebbek (Mt 25:35-40)

1. Minden szenvedő

A bibliai szövegek alapján a védelemre szoruló szenvedőket csoportokba sorolhatjuk. A szegények azok voltak, akik:

- a) nem voltak képesek anyagi szükségleteikért dolgozni, ezért a társadalom elutasítása vagy előítélete miatt nem tudtak méltósággal élni (bebörtönöztek, leprások, idegenek);
- b) súlyos nélkülözést szenvedtek el hátrányos helyzetük miatt (szegények, betegek, éhezők, szomjazók, ruhátlanok, nincstelenek és szerencsétlenek);
- c) fizikai korlátaik vannak (némák, vakok és bénák);
- d) érzelmileg gyengültek el, és talán pszichésen sem voltak képesek segítség nélkül ellátni magukat (megtört szívűek, mentális betegségben szenvedők és tönkretett emberek);
- e) saját hibáik, vagy elnyomás és igazságtalanság áldozatai (kivetettek, száműzöttek, bebörtönöztek, egyenlőtlenség, brutalitás vagy kizsákmányolás áldozatai);
- f) segítségre szorultak ahhoz, hogy új életet kezdhessenek (3Móz 23:22; 5Móz 15:11; Jób 29:12-16; Ézs 62:1, 2; Mt 11; 25:35-40; Lk 4:18, 19; 7:20-22).

A szegénység körülményei, valamint az a kérdés, hogy a szenvedő felelős-e sorsa alakulásában, lényegtelen. Ahogy az sem számít, hogy az illető megérdemli-e, hogy segítsenek neki, vagy sem. Az ellenségesnek tekintett nép tagjai is részesülhettek Isten szeretetében a jótékonyság által, ahogy ezt a samaritánus példázatában láthatjuk (Lk 10:28-37; 17:16, 18; Jn 8:48).

2. A Megváltó – a közeli rokon

Az Ószövetségben azt a közeli rokont nevezték megváltónak, akit az a kötelezettség terhelt, hogy a rabszolgaságból, szegénységből, nyomorból szabadítsa meg az érintett családtagot. Ez a kötelesség azt is magában foglalta, hogy ha esetleg megözvegyült egy testvér gyermektelen

felesége, el kellett venni feleségül, így megmentve a nyomortól (3Móz 25:25, 48, 49; 5Móz 25:5; Ruth 2:20). A zsidók általában ezt úgy értették, hogy ez a kötelezettség csak a választott nép tagjai között érvényes. Az irgalmas samaritánus példázatával azonban Jézus bemutatta, hogy a testvérét segítő rokon eszméje nincs rokonsághoz, valláshoz vagy nemzetiséghez kötve. A samaritánus – az idegen és megvetett ember –, aki a megváltó szerepét tölti be a történetben, a „közeli rokona” annak a zsidó embernek, akit az útszélien hagytak meghalni (Lk 10:29-37). Az a parancs, hogy szeressük felebarátunkat, a két nagy parancsolat egyike (Lk 10:27, 28), melyeken az egész törvény és a próféták írásai alapulnak. Ez a kötelesség azt is jelenti, hogy azért is szeretnünk kell egymást, mert mind felebarátok (megváltók) vagyunk valamilyen módon. A „felebarát” szó azt az együttérző és tettekben megnyilvánuló szeretetet idézi, melyet Isten Izráel családjainak parancsolt. Ezt a szeretetet kell a maga teljességében az emberiségre kiterjeszteni.

Isten elküldte a Fiát a földre (Jn 3:16) egyetemes megmentésünkért. Jézus a végső példa a közeli rokonra, aki azért jött, hogy megszabadítson minket nyomorúságunkból, szenvedésünkől és az örök megsemmisüléstől. Az Ő példája a minta emberi kapcsolatainkra nézve, különösképpen az egyházban, illetve a szegényekkel és a szenvedőkkel kapcsolatban. Ezért nem tagadhatjuk meg a segítséget senkitől, még az ellenségeinknek is adjunk enni és inni (Péld 25:21, 22; Róm 12:20, 21). Ugyanakkor ne feledjük, a jótékonyság célja az, hogy amennyire lehet, motiváljuk általa az illetőt és segítsük abban, hogy képes legyen magáról gondoskodni.

Akik üldözést szenvednek a hitük miatt, szintén Isten különleges legkisebbjei, akikre a mennyek országa vár (Mt 5:10, 11).

A szegények megsegítésének módjai

Biztosan már mind hallottunk valakit, aki amiatt bírálta a jótékonyságot, mert az az uralkodó osztályok eszköze, stratégiája a gazdag és szegény rétegek éleződő konfliktusának elsimitására. Mások azt vallják, hogy a segélyek a koldulást és az élösködést erősítik, szemben azokkal a rehabilitációs jellegű erőfeszítésekkel, melyek az egyes emberek fejlesztésére irányulnak.

A Szentírás ugyanakkor azonnali segélyintézkedéseket ajánl (5Móz 15:11; Ézs 58:6, 7), hogy támogassuk az elszegényedett embereket, akik még csak az anyagi talpraállás útján vannak. Bármilyen intézkedést is

foganatosítunk, a szegények és lesújtottak részére rendelt segítségnek védelmező jellegűnek kell lenni. Ez azt jelenti, hogy a szegények segélyezése soha nem idézheti elő a segítőtől való szükségtelen függést, de arra is törekedni kell, hogy a segítőt is megvédjük a kihasználástól (3Móz 25:9-19; 5Móz 15:1, 2). Az ilyen rehabilitációs terv magában foglalja a szegények érzelmi és lelki helyreállítását, tiszteletben tartva emberi méltóságukat is (Ézs 58:6-8; Lk 4:16-19).

Hogyan segítsünk?

1. **Éreznünk kell a vágyat, hogy részt vegyünk a munkában.** A gyülekezeti tagok személyes támogatási tervet alkalmazhatnak, hogy segítsenek egy szükségben lévőnek. De össze is foghatnak, hogy önkéntesként dolgozzanak egy, a gyülekezet által létrehozott képzési programban, hogy gyakorlatias ismereteket és személyes fejlesztési tervet osszanak meg a résztvevőkkel.
2. **Szegényeknek szentelt alap.** Minden gyülekezeti tag elkülöníthet egy bizonyos összeget vagy százalékot a családi kasszájából, mellyel rendszeresen támogat rászorulókat és hozzájárul a jóléti és a fejlesztő programokhoz, melyeket a gyülekezete végez.

A pénzt három részre tanácsos osztani: a) az első Isten része, a tized és az adományok (Mal 3:8-10; Mt 6:33); b) a második a családnak (1Tim 5:8); c) a harmadik pedig a rászorulóknak (Gal 2:10; Jak 1:27). Ugyanakkor fontos emlékezni arra, hogy „a tized különleges célra különítendő el, nem a szegényeknek szánt alap. Kifejezetten azok támogatására szentelt összeg, akik Isten üzenetét vizsik a világnak, és ettől a céltól nem szabad eltérni” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 103. o.).

További támogatási módok a Biblia szerint a „kalászszedés” joga (3Móz 19:9, 10; 5Móz 24:19-22), a más mezejéről való fogyasztás joga (5Móz 23:24, 25) és az önkéntes kezdeményezések (Péld 29:7; Ézs 58:7).

Volt olyan adomány, melyet az izraeliták „második tizednek” neveztek (5Móz 14:28, 29; 26:12, 13) és a család vallási kiadásaira és jótékony-ságra használták.

„Minden istenfélő izraelitának ki kellett fizetni Jeruzsálemben földje jövedelmének egytizedét, második tizedként” (Joachim Jeremias: *Jerusalem in the Time of Jesus: An Investigation Into Economic and Social Conditions During the New Testament Period*. Philadelphia, 1969, Fortress Press, 28., 57. o.).

Olvassuk el Ellen G. White: *Patriárkák és próféták* című könyvből az „Isten gondoskodása a szegényekről” című fejezetet!

3. **Gondoskodás a szegényekről – Isten igazságosságának ismertetőjele a keresztyén emberek életében.** Többnek kell lennünk annál, hogy csupán vallásosak vagyunk. Jób, a gazdag ifjú és Zákeus egyaránt gazdagok és vallásosak voltak. Az ő történetük bemutatja – jobb esetben azt, amit Jób és Zákeus esete, rosszabb esetben pedig a gazdag ifjú példája –, hogy lelki életünket nem a gazdagság áldásai határozzák meg, sem pedig a vallás külső formái, hanem az isteni parancsra adott őszinte válasz, ti. hogy segítjük a szegényeket és a szerencsétlenül jártakat.

E három ember történetében a hangsúly a lelki tapasztalataikon van, nem pedig azokon a szenvedőkön, akik részesülnek jótékonyaságukból. A bibliai beszámolók úgy világítják meg a lelki diagnózist, hogy a jótékonyaság csupán viszonyítási alapként, egyfajta támpontként szolgál.

Jób tudta, hogy a jótékonyaság Isten igazságossága volt az életében (Jób 29:12-16). Zákeus megtérése akkor vált nyilvánvalóvá, amikor elhatározta, hogy mindent visszaad, amit elvett és vagyona felét a szegényeknek adja (Lk 19:1-10). A gazdag ifjú számára az, hogy mindenét a szegényeknek adja, volt az esély arra, hogy a királyok Királya tanítványa legyen és valószínűleg arra is, hogy megmenthesse az életét Jeruzsálem pusztulásakor, mintegy negyven évvel később. Javai álltak a fiatalember és az üdvössége közé (Mt 19:16-22). Szomorú, de jobban értékelt a javait, mint azt, aki erőt és képességeket adott neki azok megszerzéséhez.

Gyakorlati alkalmazás

A szegényekről való gondoskodás az isteni szövetség parancsa (5Móz 15:7) és az Isten szemében tiszta vallás kifejeződése (Jak 1:27).

1. Mi a közös a tizedről való rendelkezésben és a keresztyéni jótékonyaságban?
2. Mik az eltérések és a hasonlóságok a segélyezések és a keresztyéni jótékonyaság között (1Kor 13:1-3)?

Amikor a szenvedőknek segítünk, Krisztusnak segítünk (Mt 25:35-46). Kérjünk meg valakit a csoportból, hogy olvassa fel az alábbi idézetet, majd pedig vitassuk meg a következő kérdéseket!

„Láttam, hogy Isten gondviselése folytán özvegyek és árvák, vakok és siketek, sánták és számos más vonatkozásban fogyatékosok közeli kapcsolatba kerülnek egyházával, azért, hogy megpróbálja népét és megmutassa valódi jellemüket” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt. 511. o.).

Miért fontos megértenünk, hogy a jótékonyság szeretetparancs, nem pedig egy választható lehetőség keresztény életünkben? A jótékonyság hogyan hitelesíti hitvallásunkat?

„Krisztus bal keze felől azok állnak, akik mellőzték Őt, akik nem vettek róla tudomást, mikor a szegények és a szenvedők alakjában állt meg előttük és akik nincsenek tudatában bűneiknek. Sátán megvakította őket. Nem vették észre, hogy mivel tartoznak testvérüknek. Önmagukkal voltak elfoglalva, nem törődtek mások nyomorúságaival” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 639. o.).

Miért nem hozakodhatunk elő Isten előtt azzal, hogy nem tudtunk a szegények és szenvedők iránti kötelezettségünkről?

DUPLA MEGLEPETÉS FINNORSZÁGBAN

Andrew McChesney

Simo Vehkavuorit, a fiatal könyvevangélistát Finnországban nagy meglepetés érte, amikor házról házra járt Lappföldön. Becsengetett valahová, ahol egy nő nyitott ajtót, és amint meglátta őt, felkiáltott: „Meg akarom rendelni magától a bibliai történetek tízrészes sorozatát!” Simo még el sem tudta mondani, hogy könyveket árul és Arthur Maxwell tízrészes bibliai sorozata is megrendelhető nála.

„Bizonyára meglepődött az azonnali megrendelésen - mondta a nő. - Éjjel Isten álmomban megmutatta nekem a maga arcát. Azt mondta: Ez az ember jön majd hozzád. Rendeld meg a tízrészes bibliai sorozatot! Innen tudtam róla.”

Máskor pedig Simo betért egy helyi üzletbe és Ellen White: *A nagy küzdelem* című könyvét ajánlotta. „Mi nem értünk ehhez - mondta a tulajdonos -, de a lányunk egy felekezeti iskola igazgatója. Holnap épp meglátogat minket. Vissza tudna jönni akkor?”

Simo elmesélte az esetet az ikertestvérének, aki vele együtt árulta a könyveket a városban. „Kérlek, imádkozz!” - mondta.

Simo visszatért az üzletbe és a tulajdonos bemutatta a lányának. A nő igen mérges lett, amikor megtudta, hogy Simo hetednapos adventista, szidta az Adventista Egyházat. Amikor végre befejezte, Simo kérte, hogy hallgassák meg őt is. „Igazgató asszony, el sem tudja képzelni, milyen hatalmas az Isten, akit mi az Adventista Egyházban szolgálunk! Őt követem, akit mindenhol szolgálhatunk, akárhova is vezessen!”

A nő meglepődött. „Fiatalember, ha Isten ilyen sokat jelent magának...” Itt megállt egy pillanatra és az anyjához fordult. „Anyá, kölcsön tudsz adni egy kis pénzt? Az összes könyvet meg akarom venni a fiatalembertől.”

Simo imádkozott a nővel és a szüleivel. A testvére közben a szálláson végig térden állva imádkozott. Simo izgatottan mesélte el neki Isten csodálatos tettét.

Simo már nyugdíjas, de most is boldog mosollyal mesél arról, hogyan volt tanúja Isten jelenlétének missziómunkája közben. „Inspiráló volt látni Isten tetteit” - mondta.

Sikerre tervezve

Áttekintés

A Szentírás arra tanít minket, hogy már fiatal korunktól fogva szolgáljuk az Urat (Préd 12:1) minden képességünkkel (Préd 9:10) és szorgalommal (Péld 14:23; 2Thessz 3:8). Ezen túlmenően is keressük az Úr tanácsát mindenben (Péld 3:5).

Amikor tanácsot kérünk Istentől, akkor Ő irányítja az utunkat (Péld 3:6). Ez az isteni vezetés különösen fontos, amikor sikeres családot és okos társat szeretnénk (Péld 19:14; 2Kor 6:14, 15).

Ugyanakkor az is megtörténhet, hogy még ha mindent helyesen cselekszünk is, próbát kell kiállnunk az előre nem látott körülmények miatt, melyeket nem lehet emberileg megmagyarázni és irányítani. Ilyen próbák lehetnek a házassági feszültségek, javaink, egészségünk elvesztése, vagy pedig szereteteink halála (Préd 5:13, 14; Jób 2:2-8). Hálásak lehetünk, hogy az Úr vezetése megerősít az ilyen jellegű nehézségek közben és után (Józs 1:9; Jn 16:33; Zsid 13:5). Az egyik keserű tanulság, amire a nehéz helyzetek megtanítanak az, hogy a siker és az anyagi jólét bármilyen kívánatos, előzetes figyelmeztetés nélkül elveszthetjük őket. Ezért bibliai szemszögből nézve a jólét és az anyagi javak nem elegendőek ahhoz, hogy a sikert definiáljuk. Az elégedettség (Péld 15:16; 1Tim 6:6, 8), az Úr örömteli szolgálata (Zsolt 126:3; Lk 1:47) és a bizalom a gondviselésben (Zsolt 37:25; Mt 6:24-34) sokkal nagyobb kincsek.

Amikor Isten megadja az anyagi boldogulást, elvárja, hogy megtiszteljük Őt azzal, amit adott (Péld 3:9, 10). Ha bőkezű ajándékokat kapunk tőle, soha nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy az igazi siker nem a vagyontól függ, még attól a vagyontól sem, amit Ő biztosít. A valódi siker azt jelenti, hogy a körülményektől függetlenül mindig hű sáfárok vagyunk. Jólétben és csapás idején, egészségben vagy betegségben hűségesnek kell lennünk halálunkig, hogy elnyerhessük az élet koronáját (Jel 2:10).

Kommentár

Sokféleképpen meg lehet határozni a sikert az életben. Függetlenül attól, mihez viszonyítunk, de az adott kultúrában elterjedt nézetektől is. Ha kizárólag anyagi javakban vagy emberi teljesítményben méri valaki, akkor ebből világosan látszik, hogy az illető világias gondolkodású. A hosszú élet és az anyagi javak összhangban vannak a Szentírással (Péld 3:16), de ezt nem mindig érzük el ezen a világon.

Még a gazdaságilag fejlettebb országokban is utat talál a bűn, hogy terhezzé tegye az életet, és megfossza az értelmétől a test cselekedetei által (Gal 5:19-21). Jézus azonban azért jött, hogy „bővölködő” életet ajánljon (Jn 10:10). Ez az igazi siker útja.

A valódi siker feltételei

- 1. Isten az első helyen:** Anyagi és lelki életünkben a siker attól függ, hogy Istent tesszük-e az első helyre (Mt 6:33; 5Móz 28:1-14). Isten arra szólít, hogy tartsuk meg a parancsolatait, hogy szent néppé tehessen minket (5Móz 28:9), akik az Ő nevét viselik (5Móz 28:10). Anyagi természetű áldásain keresztül magasan minden nemzet fölé emeli népét (5Móz 28:1; Mal 3:12). A mi felfogásunk nem tökéletes. Van olyan út, ami jónak tűnik, de nem az (Péld 16:25). Ezért biznunk kell az Úrban, hogy Ő igazgatja lépteinket (Péld 3:5-8).
- 2. Szorgalom:** A Szentírásban a szorgalom olyan embert jellemez, aki gyors, ügyes és felkészült (héber *mahir*) (Péld 22:29). A szorgalmas másik jelentése, hogy éles elméjű, tevékeny és ügyes (héber *harutz*), tehát hatékony (Péld 13:4). Ezért a szorgalmas ember pontosan és kompetensen cselekszik. A lustaság és a tétlenség nem fér össze a sikerrel.
- 3. Jólét és tisztesség:** József sikeres volt, mert az Úr vele volt (1Móz 39:2-5). 1Mózes szövegrészében a „szerencsés” (héber *tsalah*) szó azt jelenti, hogy „előre törni”, „nyereségesnek” vagy „jónak lenni”. József nem volt a körülmények vagy a tétlenség áldozata, mert „előre tört”, igyekezett. Mindig megragadta a lehetőséget, mindig megbeszélte azt az Úrral és így mindig kitűnt abban, amit csinált. Kedvessé lett ura, Potifár előtt, aki teljes mértékben megbízott benne, és mindenét, amije csak volt, rábízta. Ennek a felelősségnek a mértéke mutatja, hogy József azon kívül, hogy jól végezte a dolgát, egyenes, őszinte és megbízható volt. Az élet minden területén ilyen emberekre van szüksége a világnak, mint amilyen ő volt.

„A világnak emberekre van leginkább szüksége, olyan emberekre, akik meg nem vehetők, sem el nem adhatók, akik szívük legmélyéig őszinték és becsületesek, akik nem félnek nevén nevezni a bűnt, akiknek lelkiismerete úgy mutatja az irányt, akár az iránytű az északi pólust és akik kiállnak az igazság mellett, szakadjon bár az ég” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 57. o.).

4. **A világi siker korlátainak megértése:** Gyakori, hogy az emberek csak anyagi áldások terén értelmezik a sikert anélkül, hogy figyelembe vennék a sokkal fontosabb, nem kézzelfogható ajándékokat, mint az egészség, öröm, szoros társas és családi kötelékek vagy akár a hatékony imaélet.

Sajnos az ember nem mindig kapja meg egyszerre és azonnal ezeket a nem kézzelfogható javakat. Az pedig még sajnálatosabb, hogy ezeket az ajándékokat fel is lehet áldozni világi siker elérése érdekében. Tehát jobb a kevesebb vagyon „*az Úr félelmével*”, mint a sok pénz sok aggodalommal és szorongással (Péld 15:16, lásd még Préd 4:6).

Aki nagy jólétre tesz szert, annak természetesen sok mindene lehet (Préd 10:19), de talán nincs a birtokában olyasmi, ami pénzért nem megvehető, mint például szabadság és békesség, hogy élvezze a javait (Préd 5:19) és a Szentlélek ajándéka (ApCsel 8:20) az igazságosság gyümölcseivel (Gal 5:22).

A nagy vagyon és a kiváltságos helyzet nem feltétlenül tesz valakit jobbá, illetve további kísértéseket vonzhat be (1Tim 6:9, 10).

Ráadásul az anyagi siker bizonytalan. Néha a vagyon ahelyett, hogy a javára lett volna tulajdonosának, a kárára vált. Váratlanul el is veszítheti az ember a vagyonát (Préd 5:13, 14). Számos esetben az a törekvés, hogy sok pénzhez jussunk, már önmagában – és önmagától – is végzetes lehet. Ez akkor is igaz, ha az illető nem képes élvezni a megszerzett vagyont (Préd 4:6-8), végül talán azé lesz, aki semmit nem tett érte (Préd 6:2).

Példák a sikerre

1. **Siker és bölcsesség:** Azt az szót, amit a Biblia a jószerencsére használ (héberül *sakal*), a különböző bibliai szakaszokban „komoly sikernek”, „megfontoltnak” és „bölcsen értőnek” lehet fordítani. Ez a szó utal Józsuéra a Kánaánon aratott győzelme után (Józs 1:7, 8) és Dávidra, amikor sikeres volt a katonai ütközeteiben (1Sám 18:5, 14, 15). Minden bölcsesség, elővigyázatosság és megfontoltság, ami való-

di sikerre vezet, Istentől származik (Péld 9:10). Ez a bibliai igazság lehet az oka annak, hogy ugyanazt a szót (*sakal*) mind bölcsességnek, mind pedig sikernek lehet fordítani ezekben a példákban.

2. **Siker a házasságban és a családban:** A házasság és a család bölcs és sikeres (héberül *sakal*) felekre épül, ezért a bölcs (*sakal*) asszony az Úrtól van (Péld 19:14). Másrészt vannak bolond és ostoba férjek, mint például Nábál (1Sám 25:25), akiknek arroganciája és butasága kárt okoz.

Értékes, életmentő elveket tanulhatunk Ábrahám példájából, amikor menyasszonyt keresett fiának, Izsáknak. Ábrahám Istenre bízta, hogy feleséget találjon neki (1Móz 24:7). Szolgája - gazdája hitére válaszul - szorgalmasan kereste a jövődöbéli menyasszonyt, közben az Úrhoz imádkozott mennyei tanácsért (1Móz 24:12). Isten akkor vezette Rebekát hozzá, hogy Izsák felesége legyen, amikor ő szintén gondolkodott és imádkozott a mezőn (1Móz 24:63). A keresztény nőknek ugyanígy kell imádkozniuk, hogy Isten adjon nekik bölcs és megfontolt (*sakal*) férjet és anyagilag megalapozott, sikeres otthonot.

3. **Siker bármilyen helyzetben:** Isten vágyott rá, hogy a menny ablakait megnyitva megáldhassa Izráelt. Így haladhatnak tovább (héberül *ahsar*) az Ő terve szerint és lehetnek áldássá minden népnek. Ez az áldás feltételes volt, függött a nemzet hűségétől a tized és az adományok visszatérítése terén (Mal 3:12). Az Ószövetség görög fordításában, a Septuagintában (LXX) a „haladás” szót a görög *makarioi* szóval fordították, a mi áldottat vagy boldogot jelent (Mal 3:12). Ez az áldás (*makarioi*) vonná minden nép figyelmét az Úr felé.

A boldogmondásokban Jézus rávilágít, hogy azok a boldogok (görögül *makarioi*), akiket az Ő nevéért üldöznek (Mt 5:10, 11), ahogy azok is, akik türelmesen viselik a megpróbáltatásokat és a szenvedést a hitükért (Jak 5:11).

Azonban sokan tesznek mindent jól, mégis megmagyarázhatatlan módon történnek előre nem látott események, melyek próbára teszik hitüket: szerencsétlenség, betegség, anyagi csőd vagy szeretteik elvesztése. Ez a türelem, amivel a megpróbáltatásokat hordozzák anélkül, hogy elvesztenék a hitüket, azok közé helyezi őket, akik áldottak, boldogok és sikeresek Isten előtt, ahogy Jób az volt (Jak 5:10-11). Életük sikeres volt, mert a körülményeiktől teljesen függetlenül hűségesek voltak (Jel 2:10).

Isten ugyan örömmel áld meg minket anyagi javakkal, de ez nem mindig történhet meg a jó és a gonosz közötti küzdelemben fennálló, általunk ismeretlen helyzetek miatt (Jób 1:8-22). (Lásd Ellen G. White: *Counsels on Stewardship* 209. o.)

A kegyelem által ugyanakkor mégis sikeresek lehetünk az élet legfontosabb kihívásában, ti. hogy mindig első helyre tegyük Istent (Mt 6:33).

Gyakorlati alkalmazás

Kérjünk meg valakit a csoportból, hogy olvassa fel az alábbi idézetet, majd pedig vitassuk meg a hozzá tartozó kérdéseket!

Látszólagos siker

„A gonosz csak látszólag győz, nem a valóságban” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 108. o.).

Miért ne zavarjon bennünket az Istent nem félt emberek látszólagos sikere (Zsolt 73:2-20)?

Látszólagos sikertelenség

„Az általunk kigondolt tervek gyakran kudarcba fulladnak, de Isten tervei mindig sikerrel járnak! Az élet szövevényes és titokzatos eseményeinek a magyarázatát, amelyek annyira elkésérítettek, vagy amik szertefoszlatták dédelgetett reményeinket, csak az eljövendő életben fogjuk megismerni. Ott majd meg fogjuk látni, hogy bizonyos dolgok visszatar-tása - amelyeket nem kaptunk meg, pedig imáink és reményeink tárgyai voltak - a legnagyobb áldásaink közé tartozott” (Ellen G. White: *Our High Calling*. 318. o.).

Miként vigasztal minket ez az idézet az ebben az életben megélt vesz-te ségeink, teljesületlen vágyaink, szertefoszlott reményeink hátterén? Az itt ábrázolt érzelmek hogyan segítenek abban, hogy ne ijedjünk meg a hívó emberek látszólagos kudarcaitól (1Kor 13:7; 1Pt 1:6, 7; 4:16)?

A valódi siker alapelvei

„A törvényes üzletnek nincs olyan ága, amire a Bibliában található alap-elvek ne nyújtanának megfelelő felkészülést. A valódi siker záloga

a szorgalom, az őszinteség, a takarékoság és a tisztaság” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 135. o.).

1. Miért olyan fontosak a siker bibliai alapelvei (Péld 3:13-18; Préd 7:12)?
2. Hogyan lehetünk sikeresek társadalmi vagy anyagi értelemben anélkül, hogy közben elvesztenénk a hitünket vagy a Mammon szeretetének prédájává válnánk (1Krón 29:14-16; Péld 3:9, 10; Mt 6:33)?

A KÖNYVEVANGÉLISTA ÉS A MACSKA

Andrew McChesney

Simo Vehkavuori fiatal könyvevangélista volt, amikor egy téli napon Turku környékén betért egy szép házba, hogy bemutassa a könyveit. Egy testvérpár, két nő lakott ott. Meglepetésére a testvérek azonnal rendelték az összes könyvből, majd hirtelen magára hagyták a nappaliban, ő pedig nem mert elmenni. Idővel lejöttek az emeletről egy nagy macskával. Simo jelezte, hogy már indulna, mire az egyik nő megkérdezte:

„De uram, meg sem nézi a macskát?”

„Mit kellene néznem rajta?” - kérdezte Simo.

„Nem maga az állatorvos, akit kihívtunk?”

„Én? Nem! - mondta. - Könyvevangélista vagyok.”

A nővérek még évek múlva is kacagva mesélték, hogyan hitték állatorvosnak Simót. Azt gondolták, meg kell venniük a könyveit, hogy ellássa a macskájukat. A könyveket egyébként megtartották.

Egy másik alkalommal, egy péntek délután Simo bement az erdőbe, hogy elfogyassa ebédjét és imádkozzon: „Jézusom, mielőtt véget ér ez a hét, kérlek, adj még lehetőséget, hogy bizonyosságot tehessek rólad!” Ebéd után bekopogtatott egy tanyára.

„Ezt a könyvet árulom” - mondta *A nagy küzdelem* című könyv egy példányával a kezében.

„Engem egyáltalán nem érdekelnek a könyvei - válaszolta a nő -, de szeretném hallani, mit jelent magának Jézus.

Simo elmondta, hogy miért szereti Jézust, amire a nő így szólt:

„Menjünk be a hátsó szobába és imádkozzunk együtt!” Belépett az asszony felnőtt lánya is. „Gyere velünk te is! Térdeljünk le!”

Miután imádkoztak, Simo menni készült. A nő kikísérte.

„Mégis szeretném megrendelni a könyvet, amit mutatott” - mondta.

Simo látta, hogy az asszony érdeklődik a vallási témák iránt. Később egy lelkész evangelizációs sorozatot szervezett a vidéken, Simo pedig bemutatta a családnak. A lelkész bibliaórákat tartott a tanyán és a család csatlakozott a Hetednapos Adventista Egyházhoz. Ma a nő unokája aktív gyülekezeti vezető Finnország fővárosában, Helsinkiben.

Óvakodjunk a kapzsiságtól!

Áttekintés

A kívánság, ami a telhetetlenség egyik fajtája, bűnt szül, végül pedig halált eredményez (Jak 1:15; Júd 1:18). A telhetetlenség az önzetlen szeretet törvényének az áthágása (1Kor 13:5). Az elégedett, istenfélő élet azonban nagy nyereség (1Tim 6:6-10).

A telhetetlenség nem ismer határokat, még akkor sem, ha szent dolgokra irányul, ahogy ezt is láthatjuk a Bibliában emberek és angyalok életében. A mennyben Lucifer arra vágyott, hogy felmagasztalja magát (Ézs 14:12-14). Ma a földön az emberiség folytatja ezt abban a formában, hogy olyasmit kíván, ami egyedül Istent illeti meg. Jerikó elestekor Ákán megkívánta egy részét annak, ami az Úr kincstárának volt szentelve (Józs 6:19, 24; 7:20, 21). Júdás tolvaj volt, lopott az adományos dobozból (Jn 12:4-6). Amikor a Szentlélek kiáradt az egyházban, Ananiás és Safira hazudtak, mert megkívánták egy részét annak, aminek átadását megígérték (ApCsel 5:1-10). Még a választott nép is megrabolta Istent, miután megszabadította őket fogságukból (Mal 3:8-10).

A kapzsiságra és telhetetlenségre a megoldás a Lélek szerint, nem pedig test szerint való járás (Gal 5:22; Róm 8:4-9). Aki nem ismeri Istent, a sóvárgás vagy a kívánság útját járja (1Thessz 4:5), míg aki Jézust követi, megtagadja magát, felveszi a keresztyét (Lk 9:23), elkerülve a romlottságot, ami a kívánságban van ezen a világon (2Pt 1:4).

Ha Istent követjük, akitől minden származik - beleértve azokat a dolgokat, amiket mi adtunk neki (1Krn 29:14) -, szeretetben járunk, ahogy Jézus járt. A bűnösök iránti szeretet készítette Őt arra, hogy áldozatként, önzetlenül odaadja magát értünk (Ef 5:1, 2). Annak az élete, akit Jézus (a testté lett Ige) kegyelme, illetve az imádság vezet, igazolja azokat a bibliai igazságokat, hogy „*jobb adni, mint venni*” (ApCsel 20:35) és hogy „*a jókedvű adakozót szereti az Isten*” (2Kor 9:7).

Kommentár

Vágy és telhetetlenség

1. Az Újszövetség a vágy szót az *epithymia* görög szóval fejezi ki, ami „sóvárgást”, „vágyat” vagy a „test kívánságát” jelentheti (Jak 1:14; 1Jn 2:16, 17). Megtéresünk előtt a test kívánságában (*epithymia*) jártunk (Ef 2:3). Istent nem ismerve az emberiség a saját szíve kívánságait (*epithymia*) követi (Róm 1:21-24). Másrészt viszont Pál vágyik (*epithymia*) látni a testvéreit (Róm 15:23) és kíván (*epithymia*) Krisztussal lenni (Fil 1:23).

A fentiek alapján a vágy tehát lehet jó és rossz is. Emiatt Pál azt tanácsolja, hogy öldököljük meg a bűn tagjait, közöttük a gonosz vágyakat (*kakós epithymia*), melyek károsak és egészségtelenek, továbbá a telhetetlenséget vagy más szóval fősvénységet (*pleoneksia*), ami bálványimádás (Kol 3:5).

2. A telhetetlenség mértéktelen és féktelen vágy vagyon és javak iránt. Pál apostol abban az értelemben használja a „telhetetlen” vagy „fősvény” (görögül *pleoneksia*) szót, amikor valakin eluralkodik a szerzés mohósága (Ef 5:5). Jézus szintén összekapcsolja a telhetetlenséget a vagyon bőségével (Lk 12:15). A telhetetlenség utal a túlzó vagy törvénytelen vágyakozásra is valami után.

A telhetetlen sóvárgás (*pleoneksia*) vagy a gonosz vágyak (*kakós epithymia*) eltorzítják az ember érzékelését, mert azok nélkülözik az önkontrollt (Gal 5:22), bálványimádáshoz vezetnek (Ef 5:5). A Teremtő helyett az anyagi dolgok (javak) kerülnek felmagasztalásra.

Intó példák

1. Lucifer meg akarta szerezni Isten helyét (trónját) (Ézs 14:12-14) és azt a jogot, hogy őt imádják (Mt 4:9). Ezáltal felmagasztalta magát, a Teremtő helyett egy teremtményt. Mivel a mennyben elbukott, az emberiségre irányította gonosz figyelmét, és a bűn és a bűnös vágyak támogatásával igyekszik elpusztítani Isten kincsét a földön (Mal 3:8-10).

Az Úr kéri a hűségeseket, hogy forduljanak felé (Mal 3:7, 8). Mérhetetlen áldásokat ígér (Mal 3:10-12), jobbkat minden bűnös úton megnyert szerzeménynél.

2. Ákán elismerte, hogy megkívánta (héberül: *hamad*) a szent darabokat az Úr kincsei közül (Józs 7:21; 6:18, 19). A *hamad* vágyat jelent,

„kivánságot”, „sóvárgást”, „szépséget”, „finom holmit”, „élvezetet”, „kellemest” és „értékes dolgot”. Ezt a szót használja a tizedik parancsolat, amikor tiltja a kivánságot (2Móz 20:17). Tehát a bűn kezdődhet úgy is, hogy jó, de tiltott dolgok után vágyakozik az ember.

Mind a zsidók által lefordított Ószövetség, a Septuaginta (LXX), mind pedig Pál apostol írásai a (héber) *hamad* szót a tizedik parancsolatban a görög *epithymia*-val jelölik, ami szintén vágyat jelent (Róm 7:7; 13:9). Ám ez a vágy vagy vonzás (*hamad*) a tiltott szépségek és élvezetek iránt legyőzhető éberséggel és imádsággal (Mt 26:41). Ha nem Isten áll az első helyen egy ember életében (Mt 6:33), a vágyat, még ha kezdetben ártatlan és törvényes is, önkontroll nélkül fogja kielégíteni (Gal 5:22), ami bűnhöz vezet.

Ákán esetében vágyakozásának tárgya tiltott dolog volt. Miután bűnét felfedték, a telhetetlenségtől (*hamad*) elvakítva továbbra is úgy jellemezte azokat, mint „jót” és mint „gyönyörűt” (Józs 7:21). A szépség vagy valaminek az értéke mégsem igazolja, kibebíti a rossz dolog bűnös voltát.

3. Éva (1Móz 3:6) látta, hogy a fa jó volt, kellemes és kívánatos (*hamad*), és evett a tiltott gyümölcsből. Az Édenben megtörte a tizedik parancsolatot. Ismét egy intő példa arra, hogy valami, ami gyönyörű, jó és kívánatos (*hamad* és *epithymia*), ami bűnre vezetett az Édenben, továbbra, az első bűneset után is bünt eredményez (Jak 1:14; 1Jn 2:16, 17).
4. Júdás esete (Jn 12:1-8) figyelmeztet, hogy a vezető pozíció és a csodálatos események önmagukban és önmaguktól nem vetnek gátat a telhetetlenségnek az emberi szívben. Júdás része volt a belső tanítványi körnek, első kézből hallotta a Mestert, részese lett a csodáknak és az Úr pénztárosa volt. Ugyanakkor lopott az adományokból, amiket Krisztus művére szántak (Jn 12:5, 6), és sajnálta a drága ajándékot, amit a hálás és bűnbánó nő a Mesternek adott. Ő és még néhányan nem tartották helyesnek azt, ahogy Mária tiszteletét tette a Megváltónak, mert úgy érezték, Jézus olajjal való megkenése pazarlás volt. Úgy érezték, jobban is fel lehetett volna használni a pénzt, ha a szegényeknek adják (Mk 14:4, 5). Vagy lehet, hogy Júdás magának akarta az egészséget?

Azon túlmenően, hogy a tized és az adományok az Úr művének fenntartását szolgálják (Mal 3:10), más lelki jelentőségük is van a hűséges tisztelők számára: például az Úr nevének felmagasztalása (Mal 1:11),

az adományozó közelebb vonása hozzá (Mal 3:7, 8), Isten tisztelete (Péld 3:9) és imádása (Zsolt 66:13). Mária jutalma (Jn 12:3-8) ezért nem vész el. Számára az, hogy megkenhette Jézus lábát egy olyan illatos olajjal, melynek értéke háromszáz munkanapnyi bérral volt egyenlő, nem volt drága. Amikor letérdelt és a hajával törölte szárazra az Úr lábát, magát is adományul adta. E lelkület miatt a hűséges adakozó jutalma soha nem fog elveszni:

„Az önfeláldozó, odaszánt életű emberek, akik visszaadják Istennek, ami az övé, ahogy ezt elvárja tőlük, munkájuknak megfelelő jutalmat kapnak. Még ha az így odaszánt javakat rosszul használják is fel, és nem érik el azt a célt, amire az adományozó szánta – Isten dicsőségét és a lelkek megmentését –, akik lelkük őszinteségében, kizárólag Isten dicsőségére tekintve hozták meg az áldozatot, nem fogják elveszíteni jutalmukat” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 519. o.).

5. Ananiás és Safira esete példaként szolgál (ApCsel 5:1-11). 3Mózes úgy rendelkezik, hogy a mező eladásából származó összeget adományként kell befizetni a szentély kincstárába (3Móz 27:8-23). A tized szintén az Úrnak szentelt dolgok listáján szerepel (3Móz 27:31-33; Mal 3:10). 3Mózes 27. fejezete ugyanakkor azt is kimondja, hogy mindazt, amit az Úrnak szenteltek, előbb fel kell értékelteni a pappal, mielőtt eladják vagy kiváltják, a kiváltás törvénye szerint (3Móz 27:8, 11-13, 25, 27, 31, 32).

Ez a pap általi becslés a telhetetlenséget hivatott megelőzni, hogy megváltásra szánt dolog ne legyen alul értékelve. Illetve annak megakadályozására is szükség lehetett rá, hogy a hívek félretegyék maguknak a bevétel egy részét.

Mivel a papok többé nem láttak rá a megbecsült föld eladására vagy az összeg adományként való befizetésére, az eladott dolog felőli döntés kizárólag Ananiás és Safira lelkiismeretén múlt. Hazudtak, hogy megtarthassák maguknak egy részét annak, amit pedig odaígértek. Az Újszövetségben a tized és az adományok ugyanolyan szentek és érinthetetlenek voltak, mint az Ószövetségben. Ennek alátámasztására magától az Úrtól (Zsid 2:1-4) és a Szentlélektől (ApCsel 5:1-11) van közvetlen kijelentésünk.

A lelki reformok idején a megújulás egyértelmű jele az emberek bőkezűsége (2Móz 35:20-29; 2Krán 31:1-12; Mal 3:6-12; ApCsel 4:34-37). Ananiásra és Safirára azonban nem tett elég mély hatást

a Szentlélek kitöltetése, és learatták a következményeket. Ha csalásuk sikerült volna, az apostolok megbízhatósága és az egyház isteni létjogosultsága már kezdettől megromlott volna. Bár ehhez hasonló azonnali ítéletek nem történnek ma, eljön a nap, amikor mindannyiunknak pontosan el kell számolnunk az Úr előtt mindennel, amit csak tettünk, akár jó, akár rossz dolog volt az (Préd 12:13, 14).

„Nemcsak az első gyülekezetnek, hanem minden eljövendő nemzedéknek szolgáljon intelmül Isten haragjának ez a példája a kapzsiság, a csalás és a képmutatás ellen. Ananiás és Safira lelkében először a kapzsiság ébredt fel... A tized és az önkéntes adományok képezik Isten művének jövedelmét” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 74. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Kérjünk meg valakit a csoportból, hogy olvassa fel az alábbi idézeteket, majd pedig vitassuk meg az utána következő kérdéseket!

Gyógyír a telhetetlenségre

„Az állandó önmegtágadó segítőkészség Isten gyógyszere az önzés és a kapzsiság megrontó bűne ellen... Elrendelte, az adakozás váljék szokásunkká, ellensúlyozva a kapzsiság veszélyes és megtévesztő bűnét. A folyamatos adakozókészség halálra éhezheti a kapzsiságot” (Ellen G. White: *Boldog otthon*. Budapest, 2018, Advent Kiadó, 370. o.).

1. Az önmegtágadó felebaráti szeretet idegen a meg nem újult emberi szív számára. Hogyan fejleszthetjük ki az adakozás szokását és a nagylelkűség jóérzését, hogy ezek által szabadulhassunk meg a telhetetlenségtől?
2. Hogy vonhatunk be másokat programszerűen abba, hogy erősítsék meg hűségüket a tizedfizetés, az adományok és a rendszeres jótékony és missziós célú adakozás terén?

A bőkezűség és a Szentlélek

„A hívőknek ez az adakozókészsége a Szentlélek kitöltésének volt a következménye. Akik elfogadták az evangéliumot, azoknak »szívüklelkük egy vala«. Egyetlen közös érdek uralta őket: a rájuk bízott misszió eredményessége. A haszonlesést nem ismerték” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 70-71. o.).

„Később azonban Anániás és Safira azzal szomorították meg a Szentlelket, hogy engedtek a telhetetlenség érzésének” (i. m. 72. o.).

A keresztény bőkezűség annak az következménye, hogy engedjük, hogy a Szentlélek munkálkodjon az életünkben. A telhetetlenség ennek az ellenkezője. Mit tárna fel egy lelki önértékelés rólunk, ha azt annak a figyelembe vételével kellene elvégezni, hogy mennyire hűségesen, milyen gyakran és nagylelkűen támogatjuk egyházunk jótékonyági és missziós terveit (lásd még 2Kor 13:5)?

BÁTRAN SZÓLNI JÉZUSRÓL

Andrew McChesney

Simo Vehkavuori nyugalmazott lelkész állt egy zsúfolt vonaton. Hazafelé tartott a fővárosba, Helsinkibe. Egy egyetemista lány felszállt a vonatra és helyet keresett magának.

„Tele van a vonat, de miért nem sétál mégis végig a kocsikon és nézi meg, hogy akad-e egy ülőhely magának?” - kérdezte Simo.

„Találtam két üres helyet - tért vissza a lány mosolyogva -, oda leülhetünk! Jöjjön velem!”

Egymással szemben ültek le.

„Bocsásson meg, nem haragszik, ha megkérdem, hogy viszonyul a valláshoz?” - kérdezte Simo.

„Elég távol állok a lelki dolgoktól” - felelte a lány.

„Szeretné hallani, én hogyan lettem hívő?” - kérdezte Simo.

A lány kíváncsi volt, Simo pedig elmondta a történetét. Amikor Helsinkibe értek, megkérdezte a lányt:

„Nem bánja, ha imádkozom majd magáért?”

A diáklány könnye is kicsordult, úgy válaszolta:

„Az igazán nagyszerű lenne! Kérem, imádkozzon értem!”

Bücsúzóul Simo hozzátette:

„Jó, ha tudja: bármilyen elfoglalt is, szolgálhatja a feltámadt Jézus Krisztust, aki megígérte, hogy visszatér és elvisz a mennyei otthonába. Haladjunk a menny felé, amíg el nem érjük a végállomást! Isten áldja!”

Egy másik vonatút alkalmával Simo meglepetésére felszálláskor egy nő üdvözölte, és még kezét is rázott vele.

„Simo Vehkavuori, nyugalmazott hetednapi adventista lelképásztor vagyok” - válaszolta a nőnek.

„Érdekes - mondta a nő -, még soha nem hallottam adventistákról. Szeretném, ha mindent elmesélne az egyházukról az 500 km-es úton! Van itt két szabad hely, üljünk le!”

Simo egész úton az Adventista Egyházzal beszélt. Amikor leszálltak, egy férfi oda ment hozzájuk:

„Köszönöm ezt az érdekes beszámolót! - mondta, és közben mindkét kezével lelkesen rázta Simo kezét. - Köszönöm a bátorságát, hogy mert hangosan beszélni Istenről, így mindannyian hallhattuk!”

Simo 84 éves, és ma is minden vonatút előtt kéri Istent, hogy vezesse érdeklődőkhöz.

„Minél idősebb vagyok, annál bátrabban beszélek Jézusról” - mondja.

Mit adhatunk vissza?

Áttekintés

Istenben kell bízunk (Mt 6:24-27), nem pedig a pénzbe vetni bizalmunkat és szeretetünket (Mt 6:24). De gondoskodhatunk a javainkról (Péld 27:23), lehetünk előrelátóak (Péld 6:8; 10:5), és tehetjük mindezt aggodalmaskodás nélkül (Mt 6:34), Isten hatalmas hirdetésének szánva életünket (Zsolt 71:18). Időskorban (Préd 12:1-8) még mindig teremhetünk gyümölcsöket az Úrnak (Zsolt 92:14), az Ő segítségével (Zsolt 71:17, 18), mert megígérte, hogy gondoskodik rólunk (Zsolt 92:12, 14; Ézs 46:4). Ily módon békességünk lesz, amikor az élet lehelete visszatér belőlünk a Teremtőhöz, aki mindent teremtett (Kol 1:16).

Életünk és értékeink nem tartanak örökké (Péld 27:24), javaink másokra fognak szállni (Zsolt 49:10), semmit nem vihetünk magunkkal (Préd 5:15). Ezért amikor csak lehetséges, „a jó örökséget hágy unokáinak” (Péld 13:22); ugyanakkor ezt úgy kell megtennünk, hogy elkerüljük a vitát közöttük. Amikor végrendeletet írunk, ne csak a saját földi érdekeinkre gondoljunk, legyünk nagylelkűek és bőkezűek Isten iránt! Ez a hiba okozta a bolond gazdag ember vesztét Jézus példázatában (Lk 12:19, 20).

Amikor elismerjük mindazt, amit Isten nekünk adott (Zsolt 24:1) és az Ő dicsőségére élünk (1Kor 10:31), a láthatatlanra irányítjuk figyelmünket, ami örök (2Kor 4:8). Várjuk az alapokkal bíró várost (Zsid 11:10), melynek építője és készítője Isten, ahelyett, hogy minden időnket és figyelmünket ideiglenes javak felhalmozására fordítanánk (1Tim 6:17). Isten művébe beruházva (Mal 3:8-10) hitbeli örökséget hagyunk magunk után. Így egy napon, amikor megnyugszunk fáradtságainktól, jócselekedeteink követni fognak minket (Jel 14:13), mert Isten fog megdicsőülni általuk, még akkor is, amikor mi már nem leszünk.

Kommentár

Bizalom Istenben

Minden Isten Fia által és reá nézve lett, ami lett (Kol 1:16). Mivel azonban „pénz kell mindehhez” (Préd 10:16), annak ellenére ragaszkodunk

hozzá, hogy csak ideiglenes letéteményesei vagyunk javainknak. A pénz szeretetét (1Tim 6:10) elítéli a Szentírás (Mt 6:24).

Az Istenbe vetett bizalmat teremtett dolgok iránti szeretetre vagy beléjük vetett hitre lecsereálni bolondság (Jer 5:4; Róm 1:21, 22). Korunk istene eltorzítja a realitásérzékünket, úgy elvakít, hogy nem látjuk meg Isten Krisztusban megjelent dicsőségét (2Kor 4:3, 4).

Hit nélkül elveszítjük reménységünk erős fundamentumát (Zsid 1:1). Halálfélelem és szorongás tör ránk (Mt 6: 34; Zsid 2:15). Ezért makacsul ragaszkodunk dolgokhoz és ellenállunk Isten parancsának, hogy visszaadjuk neki azt, ami az övé.

Azonban ha mégis Istenhez fordulunk (Mal 3:7), miután visszatartottuk Istentől, ami az övé, a hit reményt, üdvösséget és jócselekedeteket fog teremni (Ef 2:8-10). Isten szeretete kiűzi a félelmet (1Jn 4:18), és remény támad bennünk, mert Ő soha nem hagy el minket, sem el nem távozik tőlünk (Zsid 13:5).

Készüljünk a jövőre!

Az Édenben végzett munka örömet jelentett (1Móz 2:15). A bűneset után a túlélésünk függ a „munkától” és „orcánk verítékétől” (1Móz 3:17-19). A Biblia becsületes munkavégzésre kötelez minket (2Móz 20:9) és arra, hogy viseljünk gondot a tulajdonunkról (Péld 27:23), gondoskodjunk a jövőről (Péld 6:8; 10:5), amíg képesek vagyunk dolgozni.

Ugyanakkor idővel egyre gyengébbek leszünk (Préd 12:1-8), és azt kérjük Istentől, hogy ne hagyjon el minket (Zsolt 71:18). Testünk gyengülése ellenére továbbra is teremhetünk gyümölcsöt Istennek (Zsolt 92:14), aki megígérte, hogy idős korunkban is gondoskodik rólunk (Ézs 46:4). A gazdagság nem tart örökké (Péld 27:24), javaink másokra fognak szállni (Zsolt 49:10) és semmit nem vihetünk magunkkal ezen az életen túl (Préd 5:15). Mindezek miatt törekedjünk még ma tisztelni Istent (Péld 3:9, 10).

Az áldások

Isten áldásokat és üdvösséget ad nekünk azzal a kötelezettséggel, hogy az áldásokat továbbítjuk a jövő generációnak. Az Ószövetségben a „szövetség” szó testamentumot is jelent, olyan rendelkezést, melynek feltételes záradékai is vannak az örökség kedvezményezettjeire vonatkozóan. Ebben az isteni rendelkezésben anyagi áldások is vannak, mint például Kánaán földje (1Móz 15:18), a nagy nemzetté válás (1Móz 12:2; 15:5) és

bőséges anyagi javak (5Móz 28:11). Vannak lelki ígéretek is: a Messiás (Gal 3:16) és a küldetés, hogy juttassák el ezeket az áldásokat minden néphez (1Móz 12:3; Gal 3:8, 14). Mindazok, akik hit által élnek, haszonélvezői ennek a rendeletnek, küldetését kapnak és nem kell félniük, mert Isten oltalma alatt állnak.

Az Újszövetség szintén bemutatja az anyagi és lelki áldásokat, amelyeket Isten a népére áraszt. A görög *diatheke* szó (Gal 3:15-18; Zsid 9:16, 17) a végrendelkező rendeletét és végakarátát jelenti egy egyoldalú kapcsolat értelmében. A hit örökösének csupán el kellett fogadnia az ajánlatot. Ránk – akik kedvezményezettjei vagyunk akarátának (*diatheke*) Krisztus vére által (Mt 26:28) – ruházta az Úr annak a felelősségét, hogy a jövő nemzedékek számára továbbítsuk ennek a rendelkezésnek az örökségét (1Móz 9:9; 17:9), ahogy a pátriárkák áldásaiban (Zsid 6:13-18) és az egyház küldetésében is láthatjuk: minden nép tanítvánnyá tevését (Mt 28:19).

Adjuk vissza az Úr örökségét!

Mindazokat az áldásokat, melyeket életünk során kapunk, hűségesen arra kellene használnunk, hogy Istent dicsőítsük általuk (1Kor 10:31; Mal 3:8-10). Ezt tesszük akkor, ha közvetlenül az egyházat támogatjuk, azaz az egyházon keresztül osztjuk meg azt, amit ad nekünk. Lássunk néhány bibliai példát, melyek ezt az elvet mutatják be:

Ábrahám: Isten megdicsérte azért, mert arra tanította a családját, hogy „őutána”, azaz halála után továbbra is szolgálják az Urat (1Móz 18:17-19).

Dávid Salamont jelölte ki örökösének. Arról is gondoskodott, hogy fia mind anyagi, mind pedig lelki örökséget kapjon, hogy folytassa a munkát, amit Isten Dávidra bízott, de már nem tudott befejezni.

Dávid egész életében bőkezű volt Isten műve iránt. Idős emberként is felajánlotta mindazokat az anyagi javakat és eszközöket, melyeket előkészített a templom megépítéséhez (1Krón 29:2, 3). Ez a munka nagyjából három évvel a halála után kezdődött (2Krón 3:2) és minden népnek bizonyosságot tett (2Krón 6:32, 33).

A templom építése évszázadokon át hatalmas missziós projekt volt, melyet eredetileg Dávid tervezett és finanszírozott. Emberek millióit vonzotta az imádság házába, minden nép közül (Ézs 56:3-7). Azért valósulhatott meg, mert Dávid elhatározta, hogy visszaadja Istennek, amit tőle egész életében és az élete végén kapott (1Krón 29:14).

Dávid története bemutatja, hogy Isten iránti elkötelezettségünk élethosszig tart. Ha Isten országába fektetünk be ebben az életben, ahogy Dávid

is tette, olyan örökséget hagyunk magunk után, ami életünk végénél tovább ér. Ezért ügyeinket el kell rendeznünk. Ez azt is magában foglalja, hogy át kell válogatnunk tulajdonunkat, és azokat úgy kell örökösöinkre hagynunk, hogy tovább tanúskodhassanak Krisztusról, miután mi már elmentünk.

Részünk a szövetségben

Jézus megújította az isteni szövetséget velünk (Mk 14:24; Zsid 12:24), hogy az egész világnak hirdessük Őt (Mt 29:19). Ahogy Ábrahám és Dávid esetében történt, az Isten által adott anyagi javaknak és lelki örökségnek továbbra is támogatniuk kell az evangélium előrehaladását a családban és az egyházban, minden nép üdvössége érdekében.

Az isteni szövetség Isten népét hűségre és bőkezűsége kötelezi. A hűséges és bőkezű adományozás azt bizonyítja a népek előtt, hogy az engedelmesség áldásai azok az ajándékok, amelyeket Isten népe kap (Mal 3:12).

Az áldásoknak a gyermekekre is ki kell terjedniük, egészen az örökkévalóságig (5Móz 12:28). Ezért is vittek anyagi javakat a templomba a lelki megújulás idején (2Móz 35:20-29; 2Krn 31:1-12; Neh 10:37, 38; Mal 3:6-12), vagy az újszövetségi időkben ezért tették őket az apostolok lábai elé (Apostolok cselekedetei 2; 4:34-37).

„Fényözön ragyog Isten szavából, és ébredésnek kell bekövetkezni az elmulasztott lehetőségek terén. Amikor mindenki hűséges lesz és tizedben, adományokban visszaadják Istennek azt, ami az övé, meg fog nyílani az út, hogy a világ meghallja a mostani időre szóló üzenetet... Ha népe teljesítette volna Isten célját az által, hogy megismerteti a világgal a kegyelem üzenetét, Krisztus már eljött volna a földre és szentjeit már Isten városában fogadták volna” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 449-450. o.).

Az Ábrahámnak (Gal 3:8) kijelentett üzenetet (az evangéliumot) először azoknak kell hirdetni, akik a legközelebb állnak hozzánk (ahogy a pátriárkák korában volt), majd pedig a föld széléig. Csakis ekkor fognak mind a zsidók, mind a pogányok megáldatni a hit örökségével, amit a családtól vagy az egyháztól ránk hagyományoztak (Ézs 52:10; ApCsel 1:8; 13:47). Így aztán az az üzenet, hogy „*az ő cselekedeteik követik őket*” (Jel 14:13) azt is érzékelteti velünk, hogy a javainkkal kapcsolatos személyes példánk és hűségünk azután is tanúskodni fog a jövő nemzedékek számára, hogy mi már nem leszünk itt.

Gyakorlati alkalmazás

Az élet hagyaték, ami a kezünkbe helyezett szent örökséget átadja a jövő nemzedékek számára. Végso soron minden, amit kapunk, folyamatosan visszatér Istenhez.

Kérjünk meg valakit a csoportból, hogy olvassa fel az alábbi idézeteket, majd pedig vitassuk meg a következő kérdéseket!

A napi örökség

„Egy haldokló hagyatéka csupán nyomorúságos utánczata az élő felebaráti szeretetnek. Isten szolgálói Istennek tett jócselekedetekkel és bőkezű adományokkal írják napról napra a végrendeletüket” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 326. o.).

A jócselekedetek és a bőkezű adományok hogyan kapcsolódnak a hithez (Ef 2:8-10)? Miért?

Miután Isten népe elment

„Oly módon rendezzék el vagyonukat, hogy bármelyik pillanatban itt hagyhassák azt” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 328. o.).

Isten ósidók óta tervezi a tetteit (2Kir 19:25).

Miért fontos tervezni és időben elrendezni dolgokat, különösen a vagyont, hogy „bármelyik pillanatban itt hagyhassuk azt”?

Szent köteleességünk

„Sokan szükségtelenül érzékenyek ezen a ponton (a végakarát megírásával)... De ez a köteleesség is olyan szent, mint amilyen szent az, hogy az ígét hirdessék vagy lelkeket mentsenek” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 323-324. o.).

Hogyan lehetséges, hogy a végakarát megírásának köteleessége ugyanolyan szent, mint az, hogy „az ígét hirdessék vagy lelkeket mentsenek meg”? Miért?

OTT TALÁLKOZZUNK VELÜK, AHOL ŐK VANNAK

Andrew McChesney

Simo Vehkavuori, nyugalmazott lelkész egyszer belső késztetést érzett rá, hogy egy napozókkal és fürdőzőkkel teli tóparton sétáljon Finnországban. Az út számos kis tavacska mellett vezetett.

„Menj még tovább!” – sürgette a belső hang. Simo egy tavacska mellett meglátott négy fiataalt, akik a földön ültek.

„Szeretnének hallani egy száz évvel ezelőtti történetet, még a finn polgárháború idejéből?” – kérdezte őket.

„Persze, mondja el!” – válaszoltak a fiatalok.

A történet végén Simo megkérdezte:

„Elnézést, megkérdezhetem, mit éreznek a vallással kapcsolatban?”

„Hiszünk Istenben” – válaszolták.

„Szeretnék hallani, én hogyan lettem keresztény?” – kérdezte ekkor Simo.

Miután elmondta, megemlítette, hogy van nála néhány kártya online biblia-tanulmányhoz. A fiatalok érdeklődtek. Simo épp négy kártyát talált a zsebében.

„Nahát! – mondta az egyik lány. – Az Úr tudta, hogy négyen leszünk! Ezért volt négy kártya a zsebemben!”

Egy másik esetben Simo odalépett egy házaspárhoz.

„Van kedvük meghallgatni egy történetet a finn polgárháború idejéből?” – kérdezte. A történet után pedig, amikor a vallásról kérdezte őket, a pár elmondta, hogy súlyos problémájuk van: a tizenéves fiuk kábítószerrel kezdett.

„Imádkozzunk együtt érte!” – ajánlotta Simo. A nő erre sírva fakadt.

„Szeretnék adni önöknek egy könyvet, de a könyv otthon van” – mondta Simo az ima után.

„A mi kocsinkkal elmehetünk” – javasolta a férfi. Otthon Simo átadta nekik a *Jézushoz vezető út* című könyvet és egy bibliaórás kártyát, amit hálásan elfogadtak.

Simo hiszi, hogy Isten megáldja erőfeszítéseit a szekuláris Finnországban. Még soha senki nem utasította vissza, amikor felajánlotta, hogy elmeséli a megtérése történetét. Saját bevallása szerint Pál apostol példája inspirálja. „Meggyőződésem, hogy nekünk kell elmennünk és találkozunk az emberekkel, nem várhatunk arra, hogy ők jöjjenek hozzánk.”

Gazdálkodni nehéz időkben

Áttekintés

Először Isten országát kell keresnünk (Mt 6:34), mert Ő a Teremtő és az egész világ Fenntartója (1Móz 2:7; Zsolt 119:91). Ő a Pásztorunk (Zsoltár 23), valós segítség a bajban (Zsolt 46:1). Jobb benne bízni (Zsolt 118:8), mint emberekben (Zsolt 17:5).

A nemzeti válság idején Josafát bízott Istenben és a prófétákban (2Krón 20:20). Isten népének maradéka ugyanígy bízhat és fog is bízni (Jel 12:17; 19:10; 2Tim 3:14-17). Ez biztonságot ad és fellendülést eredményez az egyházban. Dávid azonban az emberei számában is (1Krón 21:1-14), katonai céllal (1Krón 21:5) kereste a biztonságot, aminek tragikus következményei lettek.

A Biblia azt tanítja, hogy bízunk Istenben, de legyünk megfontoltak is (Péld 6:8; 27:22). Életünknek szerénynek, visszafogottnak kell lennie, feltűnés nélkülinek (1Tim 2:8). Az anyagi javak felhalmozása szükségtelen aggodalommal és szorongással jár, ami beárnyékolhatja az ember életét. Azzal a kockázattal is jár, hogy az illető elveszíti a hitét. Ezért ellen kell állnunk annak, hogy jobban szeressük a gazdagságot, mint Istent (Péld 11:28; 1Tim 6:10).

Ráadásul a pénz bármikor elveszítheti értékét, mert lesz idő, amikor nem adhatunk és nem vehetünk semmit (Jel 13:17). Végül pedig tűz fog megemészteni mindent (2Pt 3:10-12) a test kívánságával, a szemek kívánságával, az élet kérkedésével együtt (1Jn 2:15-17). Hűségesnek lenni a tizeddel és az adományokkal ma - ez az egyik módja annak, hogy megtérjünk Istenhez (Mal 3:7-8), akit félünk minden időben (5Móz 14:22). Ezáltal készülünk elő arra, hogy győzhessünk a nagy nyomorúság idején.

Kommentár

Bár a nagy nyomorúság mélységes kínokat és szenvedést jelent Isten népe számára (Zsolt 34:19; Jn 16:33), hűségesnek kell maradnunk (1Kor 4:2).

Bizalom Istenben, mint naponkénti felkészítés

Amióta csak a bűn belépett a világba (1Móz 2:17), az élet megtelt tövissekkel és tüskékkel (1Móz 3:16-19), erőszakkal és elnyomással (Préd 4:1), szomorúsággal és fájdalommal (Préd 2:22, 23). Nekünk azonban biznunk kell Istenben, hitben haladva tovább, megerősítve magunkat az előttünk álló, még nagyobb megpróbáltatásokra (Jer 12:5). Az Istentől való függés és az iránta való hűség az apró napi küzdelmeinkben - előkészítésül szolgálnak a későbbi nagyobb próbákra. Ő, aki hűséges a kisebb dolgokban, hűséges lesz a nagyokban is (Lk 16:10).

Ezért tiszteljük Istent hálaáldozatokkal! Teljesítsük fogadalmainkat (különösen azokat, melyeket a keresztségkor ígértünk), mert Isten megígérte, hogy válaszolni fog és megszabadítja hűségeseit a nyomorúság idején (Zsolt 50:14, 15)! A „nyomorúság” szó (héberül *tsarah*) szó szerinti jelentése „szűkösség” - baj, csapás, sanyargatás, gyötrelem, szenvedés, ami szegényt és gazdagot, hívót és nem hívót egyaránt sújt. De megerősít a próbákban, hogy Isten vigaszt nyújt és válaszol könyörgéseinkre, akaratának megfelelően (1Jn 5:14).

Hűen a bőség zavarában

Az anyagi kérdések miatt időnként aludni sem tudunk (Préd 5:12). A vagyon vonzza a tolvajokat (Mt 6:19), a hamis barátokat (Péld 14:20; 19:4), teret ad a kapzsiságnak (Préd 4:8; 5:10) és az önteltségnek (Péld 28:11) vagy közömbösséghez (Péld 18:23) vezet. Nem vethetjük bizalmunkat a gazdagokba (Zsolt 62:10). Időnként elkerülhetetlen és nagyon fájdalmas a csőd (Péld 5:14; 27:24). Ezért bölcs dolog nem elfelejteni, hogy jobb egy kevés az Úrban, mint a gazdagság, ami sok bajjal jár (Péld 15:16).

Josafátnak nagy gazdagsága és hadserege volt, de váratlanul hatalmas baj fenyegette. A válság nagyobb volt, mint bármi, amire felkészülhetett. Josafát ugyanakkor bízott Istenben és a prófétai vezetésben, így a története hatalmas isteni szabadítás története lett (2Krón 20:1-22). Ez tanulság az Adventista Egyház számára, hogy bizzon Istenben és a kapott prófétai vezetésben (2Krón 20:20; Ef 4:11-13; Jel 12:17; 19:10).

Ezzel ellentétes Dávid egyik története, amikor elbizakodottságával magára vonta Isten nemtetszését. A gondoskodó isteni figyelem hátterén is, aminek bizonyosságát láthatta a múltban, bűnt követett el, mikor népszámlálást rendelt el (1Krón 21:1-14) anélkül, hogy kikérte volna a próféta tanácsát (1Krón 21:1-4, 9-13). Mi is gondolhatjuk, hogy nincs szükségünk prófétai

tanácsra. Gyorsan belátjuk viszont ostobaságunkat, amikor bekövetkezik a baj! Az isteni harag és ítélet a népet is érte (2Sám 24:1; 1Krón 21:7, 11, 12), ami azt sejteti, hogy valamiképpen osztoztak a király bűnében.

A héber gondolkodás szerint a végső irányítás Isten kezében van (Dán 4:35; Ézs 46:10). Egyetlen kis veréb sem pusztul el az Atya tudta nélkül (Mt 10:29). Minden csak isteni engedéllyel vagy szándékkal történik, ami tiszteletben tartja az egyén választását és felelősségét (2Sám 24:11, 12; 5Móz 30:19).

A fáraó keményítette meg a szívét (2Móz 8:15, 19, 32), de a Biblia bizonyos helyeken ezt Istennek tulajdonította (2Móz 10:20, 27; 11:10). Ez arra utal, hogy Isten szabad választást engedett a fáraónak. Isten korlátozza a gonoszt, de végül az egyén hozza meg a döntést és viseli a felelősséget a saját választásáért.

Dávid esetével kapcsolatosan elmondható, hogy a népszámlás nem volt tilos (4Móz 1:2, 3, 19), és nem is számított bűnnek. Ebben a bizonyos esetben viszont az volt (1Krón 21:8), valószínűleg azért, mert Dávid a katonai hatalom illúziójában bízott (1Krón 21:5) ahelyett, hogy az erő valódi forrásában bízott volna (Jer 17:5). Ennek az a tanulsága számunkra, hogy Isten mindenekfelett áll. Először hozzá kell mennünk, mielőtt igénybe vennénk a szabadulás emberi eszközeit is.

Tudás, hatalom, hírnév, testi szépség és befolyásos pozíció az Úr félelme nélkül ugyanúgy negatív következményekhez vezethet, mint az Úr áldása vagy segítsége nélkül szerzett gazdagság. Ezért nagyobbra kell értékelnünk az isteni bölcsességet, mint bármilyen megfogható ajándékot (Péld 2:1-6; 4:7; 8:11).

Hűen a szegénység zavarában

A tartós pénztelenség szintén ártalmas lehet, mivel a gazdagsággal ellentétes a hatása. A szegényeket üldözik (Zsolt 10:2), megvetik (Péld 14:20; 19:7) és kizsákmányolják (5Móz 24:14). A bölcs ezért imádkozik egyensúlyért (Péld 30:8).

Isten a gazdagoknak és a szegényeknek is Ura (Péld 22:2). Nem veti meg a szegényeket a szegénységükért, hiszen saját Fia is szegény emberként jött a szegények közé (2Kor 8:9). A gazdagokat nem a gazdagságuk miatt szereti, mert minden gazdagság az övé (Agg 2:8). Azt várja el, hogy gyermekei anyagi téren hű sáfárok legyenek (1Kor 4:2; Jel 2:10).

Emlékezzünk arra, hogy azért kell az isteni segítségben bízunk, mert Ő az „ég és a föld” Teremtője (Zsolt 121:1, 2). Melkisédek is így indokol-

ta, hogy elfogadta Ábrahám tizedét (1Móz 14:19, 20). Ugyanez volt a pátriárka motivációja is, amikor visszautasította a gonosz Sodoma gazdagságát (1Móz 14:22, 23).

Az Istenre hagyatkozás egy tanulási tapasztalat

A bibliai tanítási módszer alapján a tanulás (héberül *lamad*) magában foglalja az elméletet és a gyakorlatot is, ahogy ez az ősi Izráel vallásából is kitűnik. 5Mózes szerint a tanulás egyrészt hallás útján történik (5Móz 4:10) – vagy a gyülekezet tanítása (5Móz 4:5, 14; 31:12), Isten szavai éneklése nyomán (5Móz 31:19, 22), vagy olvasással (5Móz 17:19). A tanulságot úgy adjuk át a gyermekeknek, hogy beszélgetünk velük, amikor ülünk, járunk, lefekszünk vagy felkelünk (5Móz 11:19), így bátorítva őket az Istennel való közösségre és a belé vetett bizalomra.

Az iménti bibliaszövegek gyakran kapcsolják össze a „tanulás” (*lamad*) szót a „gyakorlással”, azt érzékeltetve, hogy a tanulás az Istennel szerzett tapasztalatok és az Úr félelme nyomán történik.

Ebben az érelemben a tized és az adományok szintén isteni tanítások, tanítanak az Isten műve iránti elköteleződésre (Mal 3:8-10) ugyanúgy, mint az Úr neve tiszteletére, a dicsőítésre (héberül *kabad*, Péld 3:9). Izráelben a vallási tevékenységek általános oktatási célját a családi áhítatokra és jótékonyásra szánt második tized ismétli meg: „*hogy tanuljad félni az Urat, a te Istenedet minden időben*” (5Móz 14:23) (lásd Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 2019, Advent Kiadó, 530-536. o.).

Hűség az utolsó idők megpróbáltatásaira való felkészülés során

Az utolsó időkben az emberek pénzszeretők lesznek. Ki kell térnünk a befolyásuk alól (2Tim 3:1-5), mert a telhetetlenség vagy fősvénység bálványimádás (Ef 5:5). János figyelmeztet, hogy a bálványimádók kimaradnak a szent városból (Jel 22:14, 15). Ráadásul egy nap törvényes rendelkezések tiltják meg Isten népének az adásvételt (Jel 13:11-17). Mindazt, amit visszatartottak az Úrtól, majd tűz emészti meg (2Pt 3:3-10), Babilon kincseivel együtt (Jel 18:10-16).

A halál váratlanul jön. A halottak nem érzékelik az időt Jézus visszatéréseig, ezért a halál hasonlítható az alváshoz (1Thessz 4:13, 14; 1Kor 15:52). Amíg élünk, mindenben hűségeseknek kell lennünk. A saját szemszögünkéből és tapasztalatunkból nézve Krisztus akkor jön vissza, amikor meghalunk, mert a halálunk és a feltámadás közötti időszak olyan lesz, mint egy szempillantás. Ekkor a cselekedetei szerint kapja

meg mindenki a végső jutalmát (Mt 16:27). Életszabályunk legyen az, hogy mindig közösségben legyünk Istennel és szerény, visszafogott életet éljünk, mert nem tudhatjuk, mely órában jön el az Úr (Mt 24:42, 44).

Gyakorlati alkalmazás

Az utolsó napok nehéz idők (2Tim 3:1). Ennek tudatában emlékeztessük a csoporttagokat, hogy Isten két szent kötelességet vár el tőlük: a) támogassák Isten országát a földön; b) maradjanak hűségesek a próbák és az üldözések idején.

A. Isten követőinek oda kell figyelni Isten műve előrehaladására

„Isten művének sokkal szélesebb körben el kell terjednie, és ha népe követi tanácsát, akkor nem sok vagyonuk marad arra, hogy a végső tűztenger elnyelje. Addigra mindegyikük ott gyűjtötte a kincseit, ahol a moly és a rozsdá nem emésztí meg; és a szívüket már semmi nem fogja kötni a földhöz” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 60. o.).

1. Hogy lehetünk még hűségesebbek anyagi javainkkal? Miként tartjuk még vissza az Úr részét, amit „a végső tűztenger fog elnyelni”?
2. Lót felesége visszapillantott a gazdagságra, ami fogva tartotta a szívét; így élete tragikus véget ért (1Móz 19:26). Mit tehetünk azért, hogy *a szívünket ne kösse semmi a földhöz* és ne nézzünk vissza, mint Lót felesége?

B. Hűségesnek kell lennünk a nehézségek között is

„Ahol a világ Világossága elhalad, ott a nehézségben meglátszik a kiváltság, a zűrzavarban a rend, a látszólagos kudarcban a siker. A szerencsétlenségben észrevesszük az elrejtett áldásokat, a bajban pedig a kegyelmet” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 270. o.).

Még a hűségesek is keresztyűlmennek megpróbáltatásokon (Jn 16:33). Kérjünk meg valakit a csoportból, mesélje el, hogyan tanult meg egy próbában teljesen az Úrban bízni! Hogy tanította meg ez a tapasztalat arra, hogy a végső irányítás teljes mértékben Isten kezében van és Ő mindent a javára fordít? Hogyan növeli ez a tapasztalat a csoporttagok bizalmát Istenben és az Ő hűségében? Kérdezzük meg a többi csoporttagot is, hogy mondják el, ők mit tanultak ebből a tapasztalatból?

LEGJOBB BARÁTOK

Chifundo Kanjo

Bahadu Ibrahim szülei nem keresztények. Elvárták a fiuktól, hogy kövesse a hitüket. Ez nem okozott számára gondot, mert más vallást nem is ismert. Egyik bátyja azonban egy hetednapi adventista lányt vett feleségül és csatlakozott is az egyházhoz. Bahadut a szülei tinédzser korában ehhez a bátyjához és a feleségéhez küldték, hogy lakjon náluk Malawi fővárosában, Lilongwéban. Szombatonként a bátyja elvárta, hogy menjen el velük a gyülekezetbe. Bahadu ezt nem akarta, de úgy érezte, nincs választása. Pusztán kötelességből két éven át minden szombaton ott volt a gyülekezetben.

Amikor visszatért a szüleihez a falujukba, Kalulumába, azt remélte, hogy elfelejtheti a Bibliát. Akkoriban összebarátkozott egy fiúval, aki történetesen adventista volt. Bahadunak imponált új barátja kedvessége. A faluban mindenki szerette a fiatal embert, nagyra tartották.

Egy szombaton Bahadut elhívta a barátja a gyülekezetbe. Mi mást tehetett volna? Persze, hogy elment. Örömmel tartott a barátjával – akár a gyülekezetbe is. Sokat beszélgettek és Bahadu meghallgatta a barátját például azzal kapcsolatban is, hogy a hetedik nap Isten igazi nyugalomnapja. Kapott tőle könyveket, így apránként megértett sok új igazságot Istennel és a szombattal kapcsolatban. Ám mégsem volt teljesen meggyőződve arról, hogy valóban a szombat a nyugalomnap. Elhatározta, hogy a szülei tudta nélkül összehasonlítja a Bibliát családjának vallási könyvével. Felfedezte, hogy az ő vallási könyvük csupán egyetlen nő nevét tartalmazza, Jézus anyját. Azt is megértette, hogy Jézus az Úr. Bahadu eldöntötte, hogy megkeresztelkedik. Már nem kötelességből járt a gyülekezetbe.

Keresztése után a szülei kitagadták, és a halálukig nem fogadták el a döntését, sok rokona továbbra is ellenséges vele szemben. Bahadu azonban nem rendült meg hitében. „Ez volt az életem legjobb döntése.” Ma a Malawi Adventista Egyetemen tanul lelkésznek.

A 2021-es év 13. szombati adományával egy közösségi missziós- és fejlesztő központ létrehozását támogattuk a Malawi Adventista Egyetemen Mzuzuban, ahol Bahadu tanul, a Dél-afrikai Divízióban. A mostani negyedév adományaival további hat képzési projektet segíthetünk a Középkelet-afrikai Divízióban.

A hűség jutalmai

Áttekintés

Isten földi és mennyei jutalmat ígért népének (5Móz 28:1-6; Zsolt 58:11; Mal 3:10-12; Róm 2:6, 7) az ő cselekedeteik szerint (Róm 2:6, 7; Tit 2:13, 14). Az ilyen jutalom bőven elég indokot szolgáltat a hűségre (Jel 2:10; 21:1-7).

Akik bűnben élnek (Ef 2:1-6), nem tudják viszonzni a hűséget és jócselekedetekre sem képesek (Ézs 64:10). Isten azonban új életre támaszt fel minket Krisztusban (Ef 2:5, 6), üdvösséget hoz kegyelemből azoknak, akik átadják magukat neki (Tit 2:11). Ő munkálja bennünk mind a szándékot, mind a cselekvést az Ő tetszésének megfelelően a lelkek megmentésére (Fil 2:12, 13) és mások üdvösségére.

Aki hit által megigazul Krisztusban (Róm 5:1, 2), örök életet nyer (Tit 3:7), cselekedeteitől függetlenül (Róm 3:28; Ef 2:8, 9). A kegyelem ugyanakkor új teremtménnyé alakít minket Krisztusban, akiket „jócselekedetekre” formál át (Ef 2:10). Ebben az értelemben minden jótett a hit gyümölcse, amit Isten ad (Ef 2:8), így az üdvösség művét (Jak 2:14) gyakorlatilag maga Isten viszi véghez (Ézs 26:12).

A sáfárság anyagi és lelki áldásokban is jelen van, „mert tőled van minden, és a miket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked” (1Krn 29:14), az üdvösségre vezető engedelmisséget is beleértve. Akik hűségesek idejük, képességeik, testi erejük és anyagi javaik használatában, adósa Isten kegyelmének, mert szeretete indította őket, hogy készséges eszközök legyenek (1Kor 13:1-3; Gal 5:6). Végző soron az örök jutalom elnyeréséhez szükséges érdem szintén Istené, „aki cselekszi mindezt mindenkiben” (1Kor 12:6; lásd még Fil 2:13).

Kommentár

Elnyerve annak jutalmát, amit Isten tett

A Biblia különböző szavakat használ az üdvösségre, amelyeknek világos jelentése van. Az egyik szó a „jutalom” (héberül *shakar*) az alábbi értelemben: szerződés bére, fizetés, díj, ellátás vagy kompenzáció (Ézs 40:10;

62:11). A másik kifejezés (héberül *eqeb*) azt jelenti, hogy „valaminek a következménye”, vagy „elégtétel”, mint pl. az Isten parancsainak való engedelmesség eredménye (Zsolt 19:7-11).

Az Újszövetség úgy jellemzi az Urat, mint aki a jutalmazó (görögül *misthaphodotes*), aki kifizeti a béreket (Zsid 11:6). A megváltotaknak megadja a jutalmukat (Jel 22:12). Ezt a jutalmat az életben végzett munkájuk (görögül *ergon*) alapján kapják. A munka itt üzleti elfoglaltságot is jelenthet, de cselekedetet, tettet vagy vállalkozást is (Jel 22:12).

Az ajándék (görögül *karisma*) viszont, ami az örök élet ajándéka, ellentétes a bűn zsoldjával (görögül *opsonion*; Róm 6:23). Ez utóbbi a katonák bérét, zsoldját, illetményét jelentette. A *karisma* tehát kifejezi, hogy az üdvösség ajándék (Róm 6:23) és a jócselekedetek Istentől származnak (Ef 2:10). A halál viszont azoknak a (bűnös) cselekedeteknek a „zsoldja” vagy „fizetsége”, amelyeket Isten nélkül vittek véghez.

Az üdvösség jutalom vagy fizetség, vagyis *karisma* (ajándék). Ez az ajándék nem a személyes cselekedetekből (görögül *ergon*) származik, hanem kegyelemből, amit azért kapunk, hogy jót cselekedjünk (*ergon*) (Ef 2:8-10). Ezzel ellentétben az emberi cselekedetek bűnök, a fizetségük (zsoldjuk) pedig a halál (Róm 6:23; Gal 5:19-21). Fel kell tennünk a kérdést, hogy kitől erednek a jó cselekedetek? Kétségtelenül Istentől, az Ő kegyelméből. Isten kegyelme a hívó ember életében a hűséges sáfárságban gyümölcsözik; a test csak a kárhozat cselekedeteit termi.

Jutalmat nyernek Isten gyermekei

A szentek hűségesek, mert Isten gyermekei, a megtérés során újjászülettek. Ádám és Éva Isten gyermekei voltak az Édenben, de csupán sáfárai annak a földnek, melyet Isten gondozásukra bízott (1Móz 2:5). Ez a felállítás maradt érvényben a bűn megjelenése után is (1Móz 3:23), mert a föld az Úré (1Móz 14:19, 20; Zsolt 24:1). Isten Ádámot és Évát hűséges sáfároknak teremtette, akiket nem sújtott a bűn kárhozatása.

A bűn azonban a harag gyermekeivé tett minket (Ef 2:3). Kapcsolatunk Jézus kegyelme által áll helyre (Jn 1:12), és így ismét Isten gyermekei leszünk (2Kor 6:18). A görög *diatheke* szó egy végrendelet egyoldalú kapcsolatát hangsúlyozza (Zsid 9:15), amelyben a gyermekek hit által, örökségként nyerik el az üdvösséget az Atyától (Róm 8:16, 17). Nem idegenként kapják (Ef 2:12; Kol 1:21), nem is a test cselekedetei nyomán, hanem hit által (Róm 4:4, 5). Így tehát az ajándékainkkal, időnkkel, tizedeinkkel, adományainkkal, valamint az erőnkkel való hűséges

sáfárság az Istennel való kapcsolat tapasztalatából nő ki. A szövetségi kapcsolat az újjászületéssel kezdődik és az Istennel való közösséggel folytatódik.

A sáfár szó a görögben (*oikonomos*) (Lk 12:42; 1Kor 4:1, 2; 1Pt 4:10) olyasvalakit jelöl, aki más üzletét vezeti vagy földjeit műveli és el kell számolnia mindennel, hogy megkapja az érte járó jutalmat. Ebben a szövetségi kapcsolatban kötelezettségek, áldások és átkok is vannak (héberül *berith*). A hűség a szövetséghez Isten kegyelmétől függ, nem emberektől. Megtéréskor a szövetség megújításával Isten újra beírja törvényét az elménkbe és a szívünkbe, az Ő népe leszünk (Jer 31:31-34).

Ajándék a jutalom és a korona

A megváltottak jutalmát a Biblia „díjként” (görögül *brabeion*: „jutalom”) tünteti fel (1Kor 9:24; Fil 3:14), illetve „koronaként” (1Kor 9:25), melyeket az ókori stadionjátékokban a győzteseknek nyújtottak át. Ennek a jutalomnak az elnyerése mind kitartást, mind pedig önfeláldozást igényel a keresztyén részéről (1Kor 9:26, 27).

Győzelmünk bizonyossága nem zárja ki, hogy szenvedhetünk is az út folyamán. Jézus, Isten Fia az Atya akaratát választotta a sok nyomorúság és szenvedés (Zsid 5:8) ellenére, hasonlóképen mi Isten gyermekeiként szintén elviseljük az élet szomorúságait ebben az életben (Fil 1:29; Jn 16:33). Ezt úgy tehetjük meg, hogy akkor sem vesszük le a tekintetünket a jutalomról, ha ellen kell állnunk minden ártalmas dolognak, tartózkodnunk kell azoktól, amint az atléták is teszik.

A Biblia azt is tanítja, hogy mindenünk Istené. Kizárólag benne élünk, mozgunk és létezőnk (ApCsel 17:28). Ráadásul minden tökéletes ajándék tőle származik (Jak 1:17). Márpedig ahogy a megfogható ajándékok Istentől vannak, ugyanúgy a lelki szférában is minden jócselekedet tőle ered (Ef 2:10).

A megváltottak jutalmának érdeme egyedül Istené, „*aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően*” (Fil 2:13, RÚF). A megváltottak azért kapnak jutalmat, mert elfogadták Isten munkálkodását az életükben és mert hiszik, hogy Jézus az (Jn 6:28, 29), „*aki teljessé tesz mindent mindenkben*” (Ef 1:23, RÚF).

Tökéletes sáfárság mint jutalom

A keresztyén sáfárság gyakorlatban megnyilvánuló lelkiség és hűség (1Kor 4:2), ahogy azt Ádám és Éva még el nem bukott állapota is mutat

ja az Édenben. Az Édent, ami Ádám és Éva hűtlen sáfárkodása miatt veszett el, Jézus tökéletes és hűséges sáfárkodása állítja helyre, aki először mindig az Atya akaratát kereste (Mt 26:42; Jn 5:30). Jézus látta munkája eredményét és elégedett volt (Ézs 53:11). Második Ádámként helyreállítja az emberiséget a mennyei mintára.

A megváltottak szintén örülni fognak, mikor nem a saját, hanem Jézus tetteit látják önmagukban. Mostantól az Urat szolgálják, tekintetüket a jutalomra szegezve (Fil 3:14). Ez a jutalom segít megérteni, hogy a megváltottak jutalmával összehasonlítva mennyire kicsi, apró és jelentéktelen minden ebben az életben (Mt 25:23). Az élet rövid, az öröm ritka, a hiábavalóságból és a lélek gyötrelméből viszont van bőven (Préd 2:17). A hűségeseknek tett ígéretek azonban végtelen nagyszerűséget, örömet, békét és újdonságot hoznak (Ézs 35:10). Csak a hűségesek (görögül *piste*), a megbízhatóak és korrektek (1Kor 4:2) fogják hit által örökölni a sáfárság teljességét (azaz rengeteg dolgon fognak uralkodni), a boldogságot (görögül *karan*), a vidámságot és a nyugodt derűt, amit a szenteknek tett ígélet tartalmaz (Mt 25:21).

Az Úr arra hív, hogy tanúsítsunk hűséget (Lk 16:9-11), hogy gyermekeként örök jutalomban részesüljünk. Milyen ünnepélyes ez a meghívás, ami lényegében Jézus iránti odaszánásunk kifejeződése (Gal 2:20)!

Az iránytű mindig észak felé mutat, a kegyelem is így lesz mindig viszonyítási pont a szentek jutalma irányában. Bármilyen jó dolog, amit teszünk, kizárólag Isten kegyelméből származik, hogy senki ne kérkedjék (Ef 2:8-10).

Gyakorlati alkalmazás

Kérjünk meg valakit a csoportból, hogy olvassa fel az alábbi idézeteket, majd pedig vitassuk meg az utána következő kérdéseket!

Az alaptőke és a képesség is Istentől származik

„Isten pontos nyilvántartást vezet minden egyes emberről a világon. És amikor a számvetés napja eljön, a hű sáfár semmit nem tart saját érdemének. Nem azt mondja: »az én girám«, hanem azt, hogy »a te girád« más girákat nyert. Tudja, hogy a rábízott ajándék nélkül semmiféle gyarapodás nem történt volna. Úgy érzi, a hű sáfárkodással csak a kötelességét végezte. Az alaptőke az Uré volt, az Ő ereje által volt képes arra, hogy sikeresen kereskedjen. Csak az Ő neve dicsőül meg. Tudja, hogy

a rábízott tőke nélkül csődbe ment volna az egész örökkévalóságra nézve” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 111-112. o.).

Mire tanítanak a tervezés és a személyes akarat szerepéről ezek a bibliai kifejezések: „vigyétek véghez”, „ne szabjátok”, „változzatok el”, „tagadja meg magát” és „térjetelek hozzám” (Fil 2:12-14; Róm 12:1, 2; Lk 9:23; Mal 3:7, 8)?

A talentumok lelkiek és anyagiak is

„Ekkor megmutatták nekem, hogy a talentumok példázatát még nem értettük meg teljesen... A példázat azokra az ideiglenes javakra (is) vonatkozik, melyeket Isten a népére bízott” (Ellen G. White: *Spiritual Gifts*. 4. köt. 38. o.).

Mi az összefüggés a lelki életben és a fizikai életben tanúsított hűség között (Mt 25:14-30)?

ÚJ KINCS RÉGI CSERÉPBEN

John Kaganzi

A 13 éves Precious hangosan sírt kétségbeesésében, miközben apja kézen fogva bevezette a hetednapos adventista iskola udvarára Ugandában. Ő az állami iskolába szeretett volna járni, nem pedig az adventista iskola szerény épületébe. „Nem a pompa számít, hanem az oktatás minősége, lányom” - súgta a fülébe az apja. Az előző iskolájában az utóbbi három évben nem mentek jól a dolgok az oktatás terén.

Precious elhallgatott, de arcáról leritt a boldogtalanság, amikor az apja beíratta az iskolába. Miután az apja elköszönt tőle a kapuban, eleredtek a könnyei.

„Hogy tehetted velem ezt a saját apám, hogy iskola címén börtönbe zár?” - fakadt ki a lányka.

„Szia, nagylány! Gyere csak velem! - hívta egy nő mosolyogva, kedves hangon. - Megmutatom, hol fogsz aludni.”

Precious szomorúan követte a nőt. Aznap este a szomorúsága csak még nagyobb lett, amikor látta felsorakozni a diákokat egy régi épület előtt.

Később Precious harangszót hallott, mire a diákok boldogan szaladtak a kápolnába esti áhitatra. Ő inkább vissza akart térni a szállásra, de az ajtók zárva voltak, ezért ő is a kápolnához ment. Megállt a tornácon kissé bizonytalanul, nem tudta, mit tegyen.

„Gyere, menjünk be! - mondta ugyanaz a mosolygós nő. - Itt az imádság ideje. Ne szomorkodj!”

Precious a kedves szavakból megérezte a szeretetet és belépett a kápolnába. Belső szomorúsága azonnal szertefoszlott. Soha életében nem hallott még olyan szép éneket, mint akkor. Csodálkozott a fegyelmezettségen is, utána a 30 perces áhitatot pedig érdekesnek tartotta. „Legalább az iskolának ez a része tetszeni fog” - gondolta magában.

Az apja csak az iskolaév végén ment el érte, mert attól tartott, ha előbb meglátogatná, Precious nem lenne hajlandó ottmaradni. Nagyon meglepődött, amikor Precious kijelentette, hogy a következő tanévben is ebbe az iskolába akar visszamenni, úgy megszerette a kedves tanárokat, akik minden órát imával és bibliavasással kezdték. Precious a következő évben az imahét alatt megkeresztelkedett. „Egy iskola valóban több, mint az épületei” - mondta nekem, az imahétet vezető lelkésznek.

A negyedév 13. havi szombati adományából hat adventista iskola létrehozását támogatjuk a Középkélet-afrikai Divízióban, így Precious otthonában, Ugandában is. Köszönjük a nagylelkű adományokat!